YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
3 päivänä helmikuuta 2005 *

Asiassa T-139/01,

Comafrica SpA, kotipaikka Genova (Italia), ja

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., kotipaikka Hampuri (Saksa),

edustajinaan solicitor B. O'Connor ja barrister P. Bastos-Martin,

kantajina,

joita tukee

Simba SpA, kotipaikka Milano (Italia), edustajinaan asianajajat S. Carbone ja F. Munari,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio,asiamiehinään aluksi L. Visaggio, M. Niejahr ja K. Fitch, sittemmin Visaggio ja Fitch, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään aluksi R. Silva de Lapuerta, sittemmin L. Fraguas Gadea, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

joka koskee toisaalta neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan menettelyn osalta 7 päivänä toukokuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 896/2001 (EYVL L 126, s. 6) ja banaanien tuontitariffikiintiöiden kunkin perinteisen toimijan viitemäärään sovellettavien mukautuskertoimien vahvistamisesta 7 päivänä kesäkuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1121/2001 (EYVL L 153, s. 12) kumoamista ja toisaalta kantajille asetusten N:o 896/2001 ja N:o 1121/2001 antamisesta aiheutuneeksi väitetyn vahingon korvaamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: puheenjohtaja P. Lindh sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja J. D. Cooke,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 18.11.2003 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Banaanialaa koskeva yhteinen markkinajärjestely on otettu käyttöön banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 404/93 (EYVL L 47, s. 1). Tällä asetuksella otettiin 1.7.1993 lähtien käyttöön yhteinen tuontijärjestelmä, jolla korvattiin aiemmin olemassa olleet erilaiset kansalliset järjestelmät.

2 Asetuksen N:o 404/93 IV osasto, joka sisältää 15–20 artiklan, koskee kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan järjestelmää.

3 Sen jälkeen, kun Ecuadorin tasavalta ja Amerikan yhdysvallat olivat aloittaneet menettelyt yhteisöä vastaan Maailman kauppajärjestön (WTO) riitojenratkaisumenettelyn puitteissa, neuvosto antoi asetuksen N:o 404/93 muuttamisesta 29 päivänä tammikuuta 2001 annetun asetuksen (EY) N:o 216/2001 (EYVL L 31, s. 2).

4 Asetuksen N:o 216/2001 1 artiklalla korvataan asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin oli muutettuna 20.7.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1637/98 (EYVL L 210, s. 28), 16–20 artikla. Asetuksen N:o 216/2001 2 artiklan toisen kohdan ja tiettyjen ohjeellisten määrien ja toimijakohtaisten enimmäismäärien vahvistamisesta banaanien tuontia yhteisöön koskevien todistusten antamiseksi tariffikiintiöiden ja perinteisten AKT-banaanien määrien osana vuoden 2001 toisena vuosineljännekseä 27 päivänä helmikuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 395/2001 (EYVL L 58, s. 11) 1 artiklan säännösten nojalla asetuksen N:o 216/2001 1 artiklaa sovelletaan 1.7.2001 lähtien.

5 Asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 216/2001, 17 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan "banaanien tuonnilta yhteisöön vaaditaan tarvittaessa tuontitodistus, jonka jäsenvaltiot myöntävät hakemuksesta jokaiselle hakijalle riippumatta hakijan sijoittautumispaikasta yhteisössä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 18 ja 19 artiklan täytäntöönpanemiseksi annettavien erityisten säännösten soveltamista".

6 Asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 216/2001, 18 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Joka vuosi avataan 1 päivästä tammikuuta alkaen seuraavat tariffikiintiöt:

a) 2 200 000 nettotonnin tariffikiintiö eli 'kiintiö A',

b) 353 000 nettotonnin lisätariffikiintiö eli 'kiintiö B',

c) 850 000 nettotonnin autonominen tariffikiintiö eli 'kiintiö C'.

Nämä tariffikiintiöt avataan kaikista kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden tuontia varten.

Niiden Maailman kauppajärjestön (WTO) sopimuspuolten, joille banaanien vienti on erittäin tärkeää, kanssa tehdyn sopimuksen perusteella komissiolla on oikeus jakaa tariffikiintiöt 'A' ja 'B' toimittajamaiden kesken.

2. Tariffikiintiöissä 'A' ja 'B' tuonnista kannetaan tullia 75 euroa tonnilta.

3. Tariffikiintiössä 'C' tuonnista kannetaan tullia 300 euroa tonnilta.

— —

4. Tariffikiintiöissä sekä niiden ulkopuolella sovelletaan AKT-maista peräisin olevaan tuontiin etuustullia, joka on 300 euroa tonnilta.

— — "

7 Asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 216/2001, 19 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tariffikiintiöiden hallinnointiin voidaan soveltaa perinteisten kauppavirtojen huomioon ottamiseen perustuvaa menetelmää (niin sanotun perinteiset/uudet tuojat -menettelyn mukaisesti) ja/tai muita menetelmiä.

2. Säädetyssä menetelmässä on otettava tarvittaessa huomioon tarve säilyttää yhteisön hankintojen tasapaino."

8 Saman muutetun asetuksen 20 artiklan a alakohdan nojalla komissiolla on toimivalta antaa kyseisen asetuksen 27 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen "18 artiklassa mainittujen tariffikiintiöiden hallinnointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt".

9 Nämä yksityiskohtaiset säännöt on määritelty neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan menettelyn osalta 7 päivänä toukokuuta 2001 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 896/2001 (EYVL L 126, s. 6; jäljempänä vuoden 2001 järjestelmä). Asetuksen N:o 896/2001 32 artiklan mukaan asetus tuli voimaan sen julkaisemista Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä seuranneena päivänä eli 9.5.2001, mutta sitä on sovellettu vasta 1.7.2001 lähtien.

10 Asetuksella N:o 896/2001 säädetyt säännöt korvaavat banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1442/93 (EYVL L 142, s. 6; jäljempänä vuoden 1993 järjestelmä) alun perin vahvistetut säännöt; kyseinen asetus annettiin asetuksen N:o 404/93 nojalla, ja se oli voimassa 31.12.1998 asti. Vuoden 1993 järjestelmä korvattiin järjestelmällä, joka otettiin käyttöön neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän osalta 28 päivänä lokakuuta 1998 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2362/98 (EYVL L 293, s. 32; jäljempänä vuoden 1999 järjestelmä), joka tuli voimaan 1.1.1999.

11 Vuoden 1993 järjestelmässä tuontitodistukset annettiin kolmelle toimijoiden luokalle (A, B ja C). A- ja B-luokat oli jaettu eri alaluokkiin niihin kuuluvien toimijoiden harjoittaman kolmen erilaisen taloudellisen toiminnan mukaan, joita olivat vihreiden banaanien ostaminen taikka ensisijainen tuonti (toiminto a), vihreiden banaanien omistajana niiden vapaaseen liikkeeseen luovuttaminen tai toissijainen tuonti (toiminto b) sekä vihreiden banaanien kypsyttäminen niiden omistajana sekä niiden yhteisön markkinoille saattaminen (toiminto c) (ks. asetuksen N:o 1442/93 3 artiklan 1 kohta). Tämä jako toteutettiin ainakin luokkiin

A ja B kuuluvien toimijoiden osalta ottamalla huomioon sitä vuotta, jolle tariffikiintiö on avattu, edeltäneet kolme vuotta (ks. asetuksen N:o 1442/93 4 artiklan 1 kohta).

12 Tämä jakojärjestelmä poistettiin vuoden 1999 järjestelmällä, joka perustui pääasiallisesti "perinteisten toimijoiden" ja "uusien toimijoiden" väliseen erotteluun (ks. asetuksen 2362/98 2 artikla). Tässä järjestelmässä perinteiset toimijat saivat kullekin vuodelle viitemäärän, joka vahvistettiin niiden banaanimäärien perusteella, jotka ne olivat tosiasiallisesti tuoneet viiteajanjakson aikana. Asetuksen N:o 2362/98 4 artiklan 2 kohdan mukaan vuonna 1999 tapahtuvassa tuonnissa viitekautena käytetään vuosia 1994, 1995 ja 1996.

13 Vuoden 2001 järjestelmässä otettiin käyttöön uusi tuontitodistusten jakojärjestelmä, joka perustui lähtökohtaisesti "perinteisten toimijoiden" ja "ei-perinteisten toimijoiden" väliseen erotteluun, jolloin ensin mainitut jaettiin alaryhmiin "perinteiset A/B-toimijat" ja "perinteiset C-toimijat".

14 Näin ollen asetuksen N:o 896/2001 2 artiklan alkuperäisessä versiossa säädettiin, että asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdassa säädetyistä tariffikiintiöistä 83 prosenttia avataan "3 artiklan 1 kohdassa määritellyille perinteisille toimijoille" ja loput 17 prosenttia avataan "6 artiklassa määritellyille ei-perinteisille toimijoille".

15 Asetuksen N:o 896/2001 II osasto, joka sisältää 3–21 artiklan, koskee "tariffikiintiöiden hallinnointia".

16 Tämän asetuksen 3–5 artiklan alkuperäisessä versiossa säädettiin seuraavaa:

"3 artikla

Tässä asetuksessa tarkoitetaan ilmaisulla:

1) 'perinteinen toimija' taloudellista toimijaa, luonnollista henkilöä, oikeushenkilöä, yksittäistä toimijaa tai ryhmittymää, joka on sijoittautunut yhteisöön viitemäärän perusteena olevana kautena ja joka on ostanut tuottajilta omaan lukuunsa vähimmäismäärän kolmansista maista peräisin olevia banaaneja tai soveltuvin osin tuottanut ne sekä lähettänyt ne yhteisöön ja myynyt ne siellä.

Edellisessä alakohdassa määritellystä toiminnasta käytetään jäljempänä ilmaisua 'ensisijainen tuonti'.

— —

2) 'perinteinen A/B-toimija' perinteistä toimijaa, joka on harjoittanut vähimmäismäärän verran asetuksen (ETY) N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1637/98 — —, 16 artiklan määritelmien mukaisten kolmansien maiden banaanien ja/tai ei-perinteisten AKT-banaanien ensisijaista tuontia,

3) 'perinteinen C-toimija' perinteistä toimijaa, joka on harjoittanut vähimmäismäärän verran asetuksen (ETY) N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1637/98, 16 artiklan määritelmien mukaisten 'perinteisten AKT-banaanien' ensisijaista tuontia.

4 artikla

1. Kunkin perinteisen A/B-toimijan viitemäärä vahvistetaan toimijan viimeistään 11 päivänä toukokuuta 2001 esittämästä kirjallisesta pyynnöstä vuosien 1994, 1995 ja 1996 aikana harjoitetun sellaisen kolmansista maista tulevien banaanien tai [ei perinteisten] AKT-banaanien ensisijaisen tuonnin keskiarvon perusteella, joka otetaan huomioon vuonna 1998 kolmansista maista peräisin olevien banaanien ja ei-perinteisten AKT-banaanien tuotantotariffikiintiön hallinnoimiseksi niiden asetuksen (ETY) N:o 404/93 19 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti, joita sovellettiin vuonna 1998 kyseisen artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun tuottajaluokkaan.

2. Kunkin perinteisen C-toimijan viitemäärä vahvistetaan toimijan viimeistään 11 päivänä toukokuuta 2001 esittämästä kirjallisesta pyynnöstä vuosien 1994, 1995 ja 1996 aikana harjoitetun sellaisen perinteisten AKT-banaanien ensisijaisen tuonnin keskiarvon perusteella, joka on tapahtunut AKT-maiden perinteisten banaanimäärien mukaisesti vuonna 1998.

3. Toimijoilla, jotka ovat syntyneet perinteisten toimijoiden ryhmittymisen kautta, on samat oikeudet kuin ryhmittymän muodostaneilla toimijoilla.

5 artikla

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 15 päivänä toukokuuta 2001 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa mainitut kokonaisviitemäärät.

2. Komissio vahvistaa 1 kohdan mukaiset ilmoitukset huomioon ottaen sekä A/B- ja C-tariffikiintiöiden käytettävissä olevan määrän perusteella tarvittaessa mukautuskertoimen, jota sovelletaan kunkin toimijan viitemäärään.

3. Kun 2 kohtaa sovelletaan, toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kullekin toimijalle sen mukautuskertoimella oikaistu viitemäärä viimeistään 7 päivänä kesäkuuta 2001.

— — "

17 Asetuksen N:o 896/2001 6–12 artikla koskee ei-perinteisiä toimijoita.

18 Tuontitodistusten myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt täsmennetään tämän asetuksen 13–21 artiklassa.

19 Mainitun asetuksen 13 artiklan 1 kohdan nojalla "asetuksen — — N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetyt A- ja B-tariffikiintiöt lasketaan yhteen" ja "A- tai B-kiintiöihin jätetyt hakemukset käsitellään yhdessä". Saman asetuksen 13 artiklan 2 kohdassa säädetään, että perinteiset A/B-toimijat voivat jättää tuontitodistushakemuksia ainoastaan A/B-tariffikiintiöön ja perinteiset C-toimijat voivat jättää tuontitodistushakemuksia ainoastaan C-tariffikiintiöön. Siinä säädetään myös, että nämä eri perinteiset toimijat "voivat jättää todistushakemuksia muuhun tariffikiintiöön, jos ne on rekisteröity ei-perinteisinä toimijoina kyseessä olevaan tariffikiintiöön".

20 Asetuksen N:o 896/2001 15 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tuontitodistushakemukset on jätettävä kunkin vuosineljänneksen osalta tämän asetuksen liitteessä luetelluille jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille sitä vuosineljännestä, jolle todistukset annetaan, edeltävän kuukauden seitsemän ensimmäisen päivän aikana.

Perinteisen toimijan on jätettävä tuontitodistushakemukset sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, joka on vahvistanut viitemäärän, ja ei-perinteisen toimijan on jätettävä tuontitodistushakemukset sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa toimija on rekisteröity."

21 Asetuksen N:o 896/2001 16 artiklan mukaan "toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava komissiolle todistushakemuksissa haetut määrät kahden työpäivän kuluessa hakemusten jättämisajan päättymisestä" ja niiden on esitettävä sekä perinteisten A/B- ja C-toimijoiden että ei-perinteisten toimijoiden A/B- ja C-tariffikiintiöissä haetut määrät.

22 Asetuksen N:o 896/2001 22 artiklassa, joka on III osaston ainoa artikla, säädetään tuontikiintiöiden ulkopuolella tapahtuvista tuonneista.

23 Asetuksen N:o 896/2001 V osasto, johon kuuluvat 28–30 artikla, sisältää tietyt siirtymäsäännökset.

24 Tämän asetuksen 28 artiklan 1 kohdan nojalla vuoden 2001 toisena vuosipuoliskona käytettävissä olevat määrät ovat A/B-tariffikiintiöille 1 137 159 tonnia. Saman asetuksen 28 artiklan 2 kohdassa säädetään, että saman vuosipuoliskon aikana "kunkin perinteisen toimijan 4 artiklan ja 5 artiklan 2 kohdan soveltamisen jälkeen vahvistettu viitemäärä kerrotaan kertoimella 0,4454, kun on kyse perinteisestä A/B-toimijasta, ja kertoimella 0,5992, kun on kyse perinteisestä C-toimijasta".

25 Asetuksen N:o 896/2001 kolmas ja neljäs perustelukappale kuuluvat seuraavasti:

"3) Asetuksen — — N:o 404/93 19 artiklassa säädetään, että tariffikiintiöitä voidaan hallinnoida soveltamalla perinteisten kauppavirtojen huomioon ottamiseen perustuvaa menetelmää (perinteiset/uudet tuojat -menetelmää) ja/tai muita menetelmiä. Jotta uusi menettely voi tulla voimaan vuoden 2001 toisesta vuosipuoliskosta alkaen, näyttää soveliaalta myöntää pääsy tariffikiintiöiden perinteisille tuojille, jotka vastaavat itse kolmansien maiden tuottajilta viitekautena hankittavien tuoretuotteiden ostamisesta ja jopa tuottamisesta sekä niiden toimittamisesta yhteisön tullialueelle ja purkamisesta siellä. Tässä asetuksessa tällaisesta toiminnasta käytetään ilmaisua 'ensisijainen tuonti'.

4) On soveliasta vahvistaa vastaava määritelmä perinteisille tuojille kaikkien tariffikiintiöiden osalta ja määrittää niiden viitemäärä samoin edellytyksin, mutta eri tavalla sen mukaan, ovatko tällaiset toimijat viitekautena toimittaneet yhteisöön muista kolmansista maista kuin AKT-maista peräisin olevia banaaneja tai ei-perinteisiä AKT-banaaneja vai perinteisiä AKT-banaaneja, sellaisena kuin ne määritellään asetuksen (ETY) N:o 404/93, sellaisena kuin se oli ennen asetuksella — — N:o 216/2001 tehtyä muutosta, 16 artiklassa."

26 Asetuksen N:o 896/2001 viidennessä perustelukappaleessa puolestaan perustellaan vuosien 1994, 1995 ja 1996 ottamista "viitekausiksi" seuraavasti:

"Toimijoiden luokkien ja perinteisten toimijoiden viitemäärien määrittämiseksi olisi viitekautena edelleen pidettävä kolmivuotiskautta 1994–1996. Kolmivuotiskausi 1994–1996 on viimeinen kolmivuotiskausi, josta komissiolla on käytössään riittävän luotettavat tiedot ensisijaisesta tuonnista. Tämän kauden avulla saatetaan myös ratkaista vuosien ajan yhteisön eräiden kauppakumppanien välillä jatkunut riita. Vuonna 1998 avattujen kiintiöiden hallinnointia varten kerätyt käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen ei ole tarpeen edellyttää perinteisten toimijoiden rekisteröitymistä."

27 Sen jälkeen, kun jäsenvaltioiden toimivaltaiset kansalliset viranomaiset olivat ilmoittaneet komissiolle ne kokonaisviitemäärät, joita perinteiset toimijat olivat asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan mukaisesti hakeneet, komissio antoi banaanien tuontitariffikiintiöiden kunkin perinteisen toimijan viitemäärään sovellettavien mukautuskertoimien vahvistamisesta 7 päivänä kesäkuuta 2001 asetuksen (EY) N:o 1121/2001 (EYVL L 153, s. 12). Koska viitemäärien kokonaismäärä oli 1 964 154 tonnia perinteisille A/B-toimijoille yhteensä (ks. asetuksen N:o 1121/2001 toinen

perustelukappale), komissio vahvisti asetuksen N:o 1121/2001 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti kunkin perinteisen A/B-toimijan osalta asetuksen N:o 896/2001 5 artiklan 2 kohdassa säädetyn mukautuskertoimen 1,07883. Kunkin perinteisen C-toimijan osalta se vahvisti mukautuskertoimen 0,97286.

28 Asetuksen N:o 1121/2001 1 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "vuoden 2001 toisella vuosipuoliskolla kunkin perinteisen toimijan viitemäärään, joka on vahvistettu asetuksen — — N:o 896/2001 4 artiklan mukaisesti, sovelletaan 1 kohdan soveltamisen jälkeen [mainitun] asetuksen 28 artiklan 2 kohdassa vahvistettua kerrointa".

Asian tausta

29 Komissio antoi 4.10.2000 neuvostolle tiedonannon banaanijärjestelyssä sovellettavasta ensin tullutta palvellaan ensin -menetelmästä ja pelkästään tulliin perustuvan järjestelmän vaikutuksista (KOM(2000) 621 lopullinen); tässä tiedonannossa se kannattaa avoimen kolmansista maista tuotavien banaanien tuontitodistuksia koskevan järjestelmän käyttöönottoa. Neuvosto käsitteli ehdotusta alustavasti 9.10.2000 ja totesi sen "muodostavan lähtökohdan banaaneja koskevan riidan ratkaisemiselle. Riitaan voidaan ja pitää löytää pikainen ratkaisu". Neuvosto kehotti "toimivaltaisia elimiä tarkastelemaan tiedonannon teknisiä seikkoja siten, että ne ottavat erityisesti huomioon tiettyjen valtuuskuntien esittämät huolenaiheet", sekä pyysi Euroopan parlamenttia esittämään kantansa komission ehdotuksesta (neuvoston lehdistötiedote nro 12012/00, neuvoston 2294. istunto, s. 12 ja 13).

30 Samalla kun asianomaiset kansalliset viranomaiset ja banaanin hallintokomitean jäsenet käsittelivät edellä mainitun tiedonannon teknisiä näkökohtia, komissio käynnisti neuvottelut Amerikan yhdysvaltojen kauppaedustajan kanssa ratkaistakseen kyseisen valtion ja Euroopan yhteisön välisen meneillään olleen kaupparii-dan banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä.

31 Pian sen jälkeen, kun neuvosto oli antanut asetuksen N:o 216/2001, komissio antoi 7.2.2001 Euroopan parlamentille tiedonannon "Erityinen tukikehys perinteisille AKT-banaanien toimittajavaltioille (neuvoston asetus N:o 856/1999) — Komission kaksivuotiskertomus 2000" (KOM(2001) 67 lopullinen). Tiedonannon 4 kohdassa, joka on otsikoitu "EU:n järjestelmän muuttaminen WTO:n päätösten johdosta", komissio toteaa seuraavaa:

"Käytyään yksityiskohtaisia keskusteluja asianomaisten osapuolten kanssa komissio teki marraskuussa 1999 neuvostolle ehdotuksen asetuksen N:o 404/93 muuttamiseksi. Ehdotukseen sisältyi siirtymäkauden tariffikiintiöjärjestelmä, jossa vahvistetaan kolme kiintiötä ennen ainoastaan tariffiin perustuvan järjestelmän käyttöönottoa, joka on toteutettava vuoteen 2006 mennessä. Kolmansien osapuolten kanssa käydyissä keskusteluissa kävi ilmeiseksi, että eniten kannatusta sai sellainen kiintiöiden hallintajärjestelmä, jossa lupien jakaminen perustuu perinteiseen kaupankäyntiin ja historialliseen viiteajanjaksoon.

Kuukausia kestäneiden tiiviiden keskustelujen jälkeen näytti siltä, että joko aiempien tulosten perusteella tai huutokaupalla myönnettäviin lupiin perustuva tariffikiintiöjärjestelmä olisi vaikea toteuttaa ja että keskustelut historiallisista viiteajanjaksoista olivat umpikujassa. Niinpä komissio ehdotti neuvostolle heinäkuussa antamassaan tiedonannossa, että komission pitäisi saattaa päätökseen kiintiöiden hallinnan ensin tullutta palvellaan ensin -menettelyä (FCFS) koskeva selvitystyö. Neuvosto hyväksyi

ehdotuksen, ja komissio esitti tekevänsä FCFS-arvioinnin johdosta neuvostolle lokakuussa 2000 uuden tiedonannon, jossa se ilmoitti pitävänsä FCFS-menettelyä mahdollisena vaihtoehtona.

— —

Tiedonantoa tarkasteltiin Luxemburgissa 9.10.2000 kokoontuneessa yleisten asioiden neuvostossa. Neuvostolta odotetaan virallista kantaa sen jälkeen, kun Euroopan parlamentti on antanut lausuntonsa. AKT:n ja EU:n yhteinen edustajakokous antoi Brysselissä 9.–12. lokakuuta pidetyn istuntonsa aikana päätöslauselman EU:n banaanijärjestelmän uudistamisesta."

32 Komissio allekirjoitti 11.4.2001 Amerikan yhdysvaltojen kanssa banaaneja koskevan yhteisymmärryspöytäkirjan (jäljempänä Yhdysvaltojen ja EU:n yhteisymmärryspöytäkirja).

33 Yhdysvaltojen ja EU:n yhteisymmärryspöytäkirjassa todetaan, että yhteisö ottaa 1.1.2006 mennessä käyttöön "ainoastaan tariffeihin perustuvan järjestelmän" banaanien tuonnille. Siinä mainitaan, että yhteisö panee "välikaudella" täytäntöön tuontijärjestelmän, joka perustuu "aikaisempiin tuontitodistuksiin" ja siinä vahvistetaan tätä koskevat kaksi siirtymävaihetta.

34 Ensimmäisessä vaiheessa, joka alkoi 1.7.2001, yhteisön täytyy vahvistaa 2 200 000 tonnin konsolidoitu tariffikiintiö (A-kiintiö) ja 353 000 tonnin itsenäinen tariffikiintiö (B-kiintiö). Näitä tariffikiintiöitä hallinnoidaan yhtenä ainoana kiintiönä, jolloin kokonaiskiintiö on siis 2 553 000 tonnia. A- ja B-kiintiöiden rajoissa tuoduista banaaneista kannetaan tullia, joka ei saa ylittää 75:tä euroa tonnilta. Yhteisön on myös vahvistettava 850 000 tonnin konsolidoitu C-tariffikiintiö. A/B-kiintiö on avoin 83 prosentille perinteisistä toimijoista "[vuosien] 1994–1996

lopullisen viitemäärän vuosittaisen keskiarvon perusteella (viitemäärä), joka vastaa kutakin A/B-kiintiön perinteistä toimijaa". "Perinteiset" toimijat on määritelty "asetuksen N:o 404/93 19 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja asetuksen N:o 1442/93 3 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti A-luokalle, toimintoon a jaettujen tuontitodistusten perusteella". Tuojien ei lisäksi tarvitse esittää uusia todisteita. Loput 17 prosenttia A/B-tariffikiintiöstä on jaettava uusien toimijoiden luokalle, joka on määritelty "ei-perinteiseksi". Tässä yhteisymmärryspöytäkirjassa kielletään C-kiintiöön kuuluvien tuontitodistusten käyttäminen A/B-kiintiöön kuuluvien banaanien tuomiseksi ja päinvastoin.

35 Toisessa vaiheessa, joka alkaa vuonna 2002, sovelletaan edelleen ensimmäisen siirtymävaiheen säännöksiä, mutta yhdistetyn A/B-kiintiön B-osaa lisätään 100 000 tonnilla, jolloin vuosittain käytettävissä olevan kiintiön kokonaismäärä nousee 2 653 000 tonniin.

36 Komissio ja Ecuadorin tasavalta tekivät 30.4.2001 yhteisymmärryspöytäkirjan, joka oli lähtökohtaisesti laadittu samalla tavoin kuin Yhdysvaltojen ja EU:n välinen yhteisymmärryspöytäkirja, lopettaakseen banaanialaa koskevat erimielisyydet yhteisön ja tämän maan välillä.

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

37 Comafrica SpA ja Dole Fresh Fruit Ltd & Co. (jäljempänä kantajat) ovat Italian (Comafrica) ja Saksan (Dole) oikeuden mukaan perustettuja yhtiöitä. Ne kuuluvat Dole-konserniin, jota johtaa Kaliforniaan (Yhdysvallat) sijoittautunut Dole Food

Company Corporation. Dole-konserni toimii maailmanlaajuisesti muun muassa tuoreiden hedelmien ja vihannesten, kuten banaanien, tuotannon, käsittelyn, jakelun ja myynnin alalla.

38 Kantajat on rekisteröity asetuksen N:o 896/2001 3 artiklan säännösten mukaisesti A/B-luokan perinteisinä toimijoina Italiassa ja Saksassa.

39 Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (liittovaltion maatalous- ja elintarvikevirasto), Saksan liittotasavallan toimivaltainen viranomainen, ilmoitti 6.6.2001 kantajalle Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co:lle (jäljempänä Dole) sen asetusten N:o 896/2001 ja N:o 1121/2001 (jäljempänä riidanalaiset asetukset) mukaisesti lasketusta osuudesta perinteisten toimijoiden A/B-tariffikiintiössä vuoden 2001 toisella puoliskolla.

40 Ministerio del commercio con l'estero (ulkomaankauppaministeriö), joka on Italian tasavallan toimivaltainen viranomainen, ilmoitti 8.6.2001 kantajalle Comafrica SpA:lle (jäljempänä Comafrica) riidanalaisten asetusten mukaisesti sille lasketusta osuudesta perinteisten toimijoiden A/B-tariffikiintiössä vuoden 2001 toisella puoliskolla.

41 Kantajat nostivat nyt esillä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.6.2001 toimittamallaan kannekirjelmällä.

42 Kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 21.6.2001 saapuneella erillisellä asiakirjalla välitoimia koskevaa määräystä riidanalaisten asetusten täytäntöönpanon lykkäämiseksi kantajia koskevilta osin tai vaihtoehtoisesti erga omnes.

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi asiassa T-139/01 R, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio, 12.9.2001 antamallaan määräyksellä (Kok. 2001, s. II-2415) tämän vaatimuksen ja määräsi oikeudenkäyntikuluista päätettävän myöhemmin.

44 Espanjan kuningaskunta toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 5.10.2001 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia. Komissio ja kantajat esittivät huomautuksensa tästä hakemuksesta 18.10. ja 22.10.2001.

45 Simba Spa (jäljempänä Simba) toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.10.2001 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kantajan vaatimuksia. Kantajat ja komissio esittivät huomautuksensa tästä hakemuksesta 9.11. ja 23.11.2001.

46 Kantajat pyysivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.10.2001 toimittamallaan kirjeellä niiden kanteeseen sisältyvien tiettyjen seikkojen luottamuksellista käsittelyä Espanjan kuningaskuntaan nähden. Ne esittivät saman pyynnön Simbaan nähden ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 9.11.2001 toimittamallaan kirjeellä.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi Espanjan kuningaskunnan väliintulohakemuksen komission vaatimusten tukemiseksi asiassa T-139/01, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio, 27.2.2002 antamallaan määräyksellä (Kok. 2002, s. II-799). Se hyväksyi myös Simban väliintulohakemuksen kantajien vaatimusten tukemiseksi. Koska Simban väliintulohakemus oli jätetty työjärjestyksen 116 artiklan 6 kohdassa säädetyn määräajan päätyttyä, sille annettiin ainoastaan lupa esittää huomautuksensa suullista käsittelyä varten tehdyn kertomuksen perusteella, joka annettiin sille tiedoksi suullisessa käsittelyssä. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi vaatimuksen asian luottamuksellisesta käsittelystä Espanjan kuningaskuntaan nähden.

48 Espanjan kuningaskunta toimitti 21.3.2002 väliintulokirjelmänsä, josta kantajat ja komissio esittivät huomautuksensa 5.6.2002.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (viides jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja prosessinjohtotoimena se kehotti asianosaisia vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin, minkä ne tekivät asetetussa määräajassa.

50 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 18.11.2003 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

51 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— tutkii kanteen

— kumoaa riidanalaiset asetukset siltä osin kuin ne koskevat kantajia tai toissijaisesti kumoaa nämä asetukset erga omnes

— velvoittaa komission korvaamaan sen vahingon, joka kantajille on aiheutunut riidanalaisten asetusten antamisesta

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

52 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kumoamisvaatimukset tutkimatta ja toissijaisesti katsoo ne perusteettomiksi

— hylkää vahingonkorvausvaatimukset perusteettomina

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

53 Espanjan kuningaskunta vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kumoamisvaatimukset tutkimatta ja toissijaisesti katsoo ne perusteettomiksi

— hylkää vahingonkorvausvaatimukset perusteettomina

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

54 Simba vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaiset asetukset

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kumoamisvaatimusten tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten lausumat

Asetus N:o 896/2001

55 Kantajat väittävät aluksi, että asetus N:o 896/2001 koskee heitä erikseen.

56 Ne väittävät ensinnäkin, että tätä asetusta on tarkasteltava yksittäisten päätösten verkostona.

57 Tältä osin ne väittävät, että asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohdassa määritelty toimijoiden ryhmä, johon ne kuuluvat, muodostaa "kiinteän ja suljetun joukon". Tällä säännöksellä tarkoitetaan ainoastaan perinteisiä toimijoita, joilla on A-luokan toiminnan a mukaiset viitemäärät vuosiksi 1994–1996, jotka otetaan huomioon vuonna 1998.

58 Kantajat väittävät, että kun komissio antoi asetuksen N:o 896/2001, se oli tietoinen tähän ryhmään kuuluvien toimijoiden henkilöllisyydestä ja kokonaismäärästä sekä niiden yksilöllisistä viitemääristä vuosiksi 1994–1996, koska ne oli rekisteröity vuonna 1998. Niiden mukaan komissio siis tiesi, "millä toimijoilla on oikeus tuontitodistuksiin ja mitkä olivat niille myönnettävät määrät". Ne väittävät, että tämän asetuksen vaikutuksesta vahvistettiin suoraan kyseisten toimijoiden lopullinen viitemäärä, koska sen 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että se vastaa vuosina 1994–1996 toteutettuihin ensisijaisiin tuonteihin, jotka otetaan huomioon vuonna 1998, perustuvaa viitemäärää, ja ettei komissiolla eikä jäsenvaltioiden toimivaltaisilla viranomaisilla ole oikeutta muuttaa tai korjata näitä tietoja. Kantajat väittävät näiden samojen tekijöiden perusteella, että toimijat tiesivät asetuksen N:o 896/2001 antamisesta lähtien, mitkä olisivat niille myönnettävät lopulliset viitemäärät.

59 Kantajien mukaan se seikka, että myöhemmin voidaan soveltaa mukautuskerrointa, ei ole merkittävä, koska "tämä ei mitenkään vaikuta siihen periaatteeseen, [jonka mukaan] jokainen yksilöllinen viitemäärä vahvistettiin vuonna 1998". Komissio ei voi kantajien mukaan myöskään vedota siihen, ettei se voi tietää etukäteen, mitkä toimijoista tekevät kirjallisen hakemuksen. Tältä osin se sekoittaa keskenään asetuksella N:o 896/2001 myönnettyjen oikeuksien yksilöllisen luonteen ja niiden haltijoille annetun vapauden valita, käyttävätkö ne näitä oikeuksia vai eivät.

60 Lopuksi kantajat katsovat, että komissio ei voi vedota asiassa C-73/97 P, Ranska vastaan Comafrica ym., 21.1.1999 annettuun tuomioon (Kok. 1999, s. I-85), ja ne toteavat, että asiassa, joka johti tähän tuomioon, ei asetettu kyseenalaiseksi asetuksen N:o 896/2001 kaltaista komission soveltamisasetusta, vaan asetus, jolla vahvistettiin yhdenmukainen vähennyskorjauskerroin vuodeksi 1994. Ne lisäävät, että toisin kuin edellä mainitussa asiassa, komissio tai toimivaltaiset kansalliset viranomaiset eivät voi asetuksen N:o 896/2001 nojalla muuttaa jälkikäteen toimijoiden yksilöllisiä viitemääriä.

61 Kantajat väittävät toiseksi, että asetus N:o 896/2001 sisältää erityisiä säännöksiä, jotka osoittavat selvästi, ettei sitä ole laadittu abstraktisti ja että siinä on nimenomaisesti otettu huomioon "jokainen perinteinen toimija, joka on nimenomaisesti yksilöity".

62 Kolmanneksi kantajat toteavat olevansa ne kaksi "neljästä valitusta [amerikkalaisesta] toimijasta", jotka on mainittu asiakirjassa, jonka komissio on esittänyt Yhdysvaltain ja EU:n väliseen yhteisymmärryspöytäkirjaan päättyneiden neuvottelujen aikana ja joka on kanteen liitteenä 7; tässä asiakirjassa "määritellään neljän toimijan kokonaisviitemäärät asetuksessa". Kantajat väittävät, että tämä yhteisymmärryspöytäkirja on "saatettu osaksi yhteisön oikeutta" asetuksella N:o 896/2001 ja että näiden kahden tekstin tavoitteena oli sen takaaminen, että "neljä valittua amerikkalaista toimijaa" voisi jatkaa banaanien toimittamista yhteisölle tiettyihin määriin asti ja että niille varmistettaisiin tuontitodistusten saaminen tiettyyn määrään asti. Amerikan yhdysvaltojen edustajat ovat niiden mukaan neuvotelleet Maailman kauppajärjestön banaaneita koskevasta riitojenratkaisujärjestelmästä tavoitteenaan "suojella" näitä neljää toimijaa. Kantajat korostavat sitä, että Yhdysvaltojen ja EU:n välinen yhteisymmärryspöytäkirja on Yhdysvaltojen ja yhteisön välillä neuvoteltu ratkaisu.

63 Neljänneksi kantajat väittävät, että ne erottuvat kaikista muista, joita asetus N:o 896/2001 voi koskea. Tämän väitteensä tueksi ne toteavat seuraavaa:

— ne ovat perinteisiä toimijoita eivätkä ei-perinteisiä toimijoita

— ne kuuluvat perinteisten toimijoiden "pieneen ryhmään", joilla oli vuonna 1998 A-luokan toiminnan a mukaisia viitemääriä vastakohtana toimijoille, joilla oli vuonna 1998 A-luokan toiminnan b tai c mukaisia viitemääriä

— asetus N:o 896/2001 on annettu nimenomaisesti, jotta sen soveltamisalan ulkopuolelle voidaan sulkea toimijat, joilla oli A-luokan toiminnan b tai c mukaisia viitemääriä vuonna 1998 ja jotta voidaan "rajoittaa niiden toimijoiden lukumäärää, jotka kuuluvat A-luokan toiminnan a toimijoiden pieneen ryhmään".

64 Toiseksi kantajat katsovat, että asetus N:o 896/2001 koskee niitä suoraan, koska niiden oikeuksien määrittely ei ole edellyttänyt minkään viranomaisen välittävää toimintaa.

65 Ne katsovat tältä osin, että on olemassa olennainen ero tämän asetuksen ja niiden asetusten välillä, jotka ovat johtaneet edellä mainitussa asiassa Ranska vastaan Comafrica ym. annettuun tuomioon ja yhdistetyissä asioissa T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ja T-225/99, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio, 12.7.2001 annettuun tuomioon (Kok. 2001, s. II-1975), koska kumpikin viimeksi mainituista asetuksista sisältää säännöksiä, joiden perusteella voidaan tarkistaa, etteivät toimijoiden tekemät viitemäärähakemukset sisällä virheitä, ja tarpeen vaatiessa korjata ne. Kantajat täsmentävät, että näitä korjauksia voidaan tehdä missä tahansa menettelyn vaiheessa siihen asti, kunnes mukautuskerroin määritetään, ja että näiden mainittujen asetusten julkaisemispäivänä tuontitodistusten hakijoilla ei vielä ollut varmuutta siitä, ettei haettuja viitemääriä muutettaisi jälkikäteen. Kantajien mukaan sitä vastoin silloin, kun asetus N:o 896/2001 annettiin ja/tai julkaistiin, jokainen hakija tiesi, mihin viitemäärään sillä oli oikeus ilman, että komissio tai toimivaltaiset kansalliset viranomaiset voisivat muuttaa tätä määrää, "vaikka ne epäilisivätkin, tietäisivätkin tai niiden pitäisi tietää, että nämä tiedot eivät pidä paikkaansa".

66 Kantajat lisäävät, että nyt esillä oleva asia eroaa myös asiassa C-354/87, Weddel vastaan komissio, 6.11.1990 annetusta tuomiosta (Kok. 1990, s. I-3847). Ne selittävät, että viimeksi mainitussa asiassa jäsenvaltiot vahvistivat lopullisen viitemäärän, kun taas nyt esillä olevassa asiassa viitemäärä vahvistetaan jo

asetuksessa N:o 896/2001 itsessään, ja ainoastaan mukautuskerrointa voidaan soveltaa, jos hakemuksen kohteena oleva viitemäärien summa eroaa käytettävissä olevasta kokonaiskiintiöstä.

67 Komissio ja Espanjan kuningaskunta kiistävät aluksi sen, että asetus N:o 896/2001 koskisi kantajia erikseen.

68 Ne väittävät ensinnäkin, että tämä asetus on ulottuvuudeltaan yleinen normatiivinen säännös eikä sitä voida tarkastella yksittäispäätösten verkostona. Siinä säädetään yleisistä säännöistä, joita sovelletaan kaikkiin toimijoihin, jotka haluavat saada viitemäärän banaanien tuontia varten vuodeksi 2001. Lisäksi sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja se saa aikaan oikeusvaikutuksia abstraktisti määritellyille henkilöryhmille.

69 Komissio kiistää kantajien väitteen siitä, että asetusta N:o 896/2001 sovelletaan toimijoiden "kiinteään ja suljettuun joukkoon", jonka henkilöllisyyden ja ominaispiirteet se tuntisi. Komissio toteaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleistä sovellettavuutta ja siitä johtuvaa normatiivista luonnetta ei aseta kyseenalaiseksi se, että voidaan jokseenkin täsmällisesti määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu sellaiseen objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka määritellään säädöksessä tämän tarkoituksen mukaan (em. asia Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, tuomion 100 kohta). Asetusta N:o 896/2001 sovelletaan kuitenkin kantajiin sekä kaikkiin perinteisiin toimijoihin "sen vuoksi, että ne ovat hakeneet viitemäärää ja jotta varmistettaisiin se, että tariffikiintiötä ei ylitetä".

70 Komissio lisää, että kun se antoi asetuksen N:o 896/2001, se ei tiennyt eikä voinutkaan tietää tarkkuudella niiden toimijoiden luokkaa, jotka hakisivat viitemäärää vuodeksi 2001. Se huomauttaa tältä osin, että tietyt toimijat, jotka olivat hakeneet viitemäärää vuodeksi 1998, olivat tällä välin lakkauttaneet toimintansa taikka ne olivat fuusioituneet muiden toimijoiden kanssa, eikä sillä ollut mitään mahdollisuutta tietää niiden seuraajien henkilöllisyyttä. Tietyt toimijat olisivat samoin voineet päättää rekisteröityä ei-perinteisiksi toimijoiksi perinteisten sijaan A/B-tariffikiintiön mukaisesti. Komissio huomauttaa myös, että asetuksen N:o 896/2001 vaikutuksena ei ole se, että kullekin perinteiselle toimijalle, joka oli saanut viitemäärän vuodeksi 1998, myönnettäisiin automaattisesti viitemäärä, ja että toimijoiden oli tätä varten esitettävä kirjallinen hakemus 11.5.2001 mennessä. Komissio väittää, ettei se voi tietää etukäteen, mikä vaikutus asetuksella N:o 896/2001 on eri toimijoihin, koska kullekin niistä myönnettävä viitemäärä riippuu hakemusten kokonaismäärästä. Se huomauttaa siten myös, että perinteisten A- ja B-luokan toimijoiden tekemien hakemusten mukainen viitemäärä oli 1 964 000 tonnia, ja jos kaikki perinteiset A- ja B-luokan toimijat, joilla olisi ollut oikeus tehdä tällainen hakemus, olisivat sen tehneet, tämä kokonaismäärä olisi ollut 1 971 000 tonnia.

71 Toiseksi komissio väittää, että kantajat eivät täsmennä, mitkä asetuksen N:o 896/2001 säännöksistä osoittaisivat selvästi, että sitä ei ole laadittu sanamuodoltaan abstraktiksi. Tämä asetus ei missään tapauksessa sisällä yhtään säännöstä, jossa nimenomaisesti tai implisiittisesti yksilöitäisiin kantajat tai mikään muukaan erityinen toimija tai joka voisi merkitä sitä, että niitä kohdeltaisiin eri tavoin kuin muita perinteisiä toimijoita.

72 Kolmanneksi komissio kiistää sen, että Yhdysvaltojen ja EU:n yhteisymmärryspöytäkirja olisi neuvoteltu nimenomaisesti sellaisten "neljän valikoidun [amerikkalaisen] toimijan" suojelemiseksi, joihin kantajat kuuluivat. Se myöntää, että vuoden 2001 järjestelmä on hyväksytty osittain Yhdysvaltojen kanssa "sovitun järjestelmän" noudattelemiseksi, mutta se korostaa, että on ilmeistä, että sen tarkoituksena on ennen kaikkea panna täytäntöön asetuksen N:o 404/93 säännökset ja viime kädessä EY 33 artiklan määräykset. Se toteaa, että se ei pysty vahvistamaan, että Yhdysvaltojen kaupallinen edustaja on neuvotellut banaaneja koskevan Maailman kauppajärjestön riitojensovittelujärjestelmästä tavoitteenaan saavuttaa kantajien hyväksi tietty tulos. Kolmannen maan neuvottelujen yhteydessä omaksuma kanta

on joka tapauksessa merkityksetön sen kysymyksen kannalta, koskeeko asetus kantajaa erikseen. Se korostaa, että yhteisön ja Yhdysvaltojen väliset neuvottelut ovat "kansainvälisen oikeuden piirissä käytyjä poliittisia neuvotteluja" ja etteivät kantajat olleet mitenkään osallistuneet näihin neuvotteluihin.

73 Neljänneksi komissio ja Espanjan kuningaskunta väittävät, että kantajat eivät muutenkaan näytä toteen, että asetus N:o 896/2001 vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä erottuvat kaikista muista.

74 Viidenneksi komissio huomauttaa, että toisin kuin kantajat antavat ymmärtää, se ei millään tavoin tukeudu edellä mainitussa asiassa Ranska vastaan Comafrica ym. annettuun tuomioon perustellakseen väitettään siitä, että asetus N:o 896/2001 ei koske kantajia erikseen.

75 Tämän jälkeen komissio huomauttaa, että asetus N:o 896/2001 ei koske kantajia suoraan, koska niiden oikeudellinen tilanne voidaan viitemäärien osalta määrittää vasta, kun kaikki asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohdan mukaiset viitemäärien vahvistamista koskevat hakemukset on esitetty ja käsitelty ja kun mukautuskerroin on vahvistettu.

Asetus N:o 1121/2001

76 Kantajat väittävät, että asetus N:o 1121/2001 koskee niitä suoraan ja erikseen. Ne katsovat täyttävänsä yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainituissa asioissa Weddel vastaan komissio ja Ranska vastaan Comafrica ym. antamissa tuomioissa määrittelemät tutkittavaksi ottamisen kriteerit.

77 Tältä osin ne toteavat seuraavaa:

— tässä asetuksessa tarkoitettu mukautuskerroin määritellään kahden tekijän perusteella eli toisaalta kokonaisviitemäärän ja toisaalta käytettävissä olevan kokonaiskiintiön perusteella

— kokonaisviitemäärä saadaan laskemalla yhteen kunkin perinteisen toimijan yksilölliset viitemäärät

— nämä yksilölliset viitemäärät ovat komission tiedossa ennen mukautuskertoimen vahvistamista

— kukin toimija on mukautuskertoimen julkaisemisen perusteella voinut suoraan saada tietoonsa lopullisen viitemääränsä ja sen oikeuden tuontitodistuksiin, koska ne toisaalta tiesivät ennen tämän kertoimen vahvistamista huomioon otettavan vuoden 1998 viitemääränsä, eikä toisaalta tätä viitemäärää voida muuttaa.

78 Kantajat väittävät jälleen, että erona vuosien 1993 ja 1999 järjestelmiin, vuoden 2001 järjestelmässä ei säädetä mistään ilmoitettujen tietojen tarkistus- ja muuttamismenetelmistä. Ne lisäävät, että "mukautuskerrointa sovelletaan vain toimijoihin, jotka olivat tehneet tuontitodistushakemuksen viitemääriensä perusteella". Niiden mukaan kyseessä on "täysin suljettu luokka" ja "minkä tahansa korjauskertoimen soveltaminen suoritetaan tiedossa olevien toimijoiden ja tiedossa olevien viitemäärien osalta".

79 Komissio ja Espanjan kuningaskunta katsovat, että koska kumoamiskanne on nostettu asetuksesta N:o 1121/2001, se on jätettävä tutkimatta, kun otetaan huomioon edellä mainitussa asiassa Ranska vastaan Comafrica ym. ja edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio annetut tuomiot.

80 Komissio myöntää, että näihin tuomioihin johtaneissa asioissa kyseessä olleet vuosien 1993 ja 1999 järjestelmät ovat erilaisia verrattuina vuoden 2001 järjestelmään. Se katsoo kuitenkin, että päätelmä, jonka perusteella yhteisöjen tuomioistuin on jättänyt kanteet tutkimatta kyseisissä asioissa, pätee myös nyt esillä olevassa asiassa. Komissio huomauttaa tältä osin, että "sekä kertoimen vahvistamismenettely että sen vaikutukset toimijoihin ovat perustavanlaatuisesti samat vuoden 2001 järjestelmässä kuin aikaisemmissa järjestelmissä". Se täsmentää, että kussakin näistä järjestelmistä vähennys/mukautuskerroin vahvistetaan jakamalla käytettävissä olevan kokonaiskiintiön määrä niillä kaikilla viitemäärillä, joita on pätevästi haettu, ja jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset soveltavat sitä näiden viranomaisten kullekin toimijalle laskemaan viitemäärään. Viranomaiset ilmoittavat sitten kullekin toimijalle tälle vahvistetun viitemäärän.

81 Komissio viittaa edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio annetun tuomion 106 kohtaan ja toteaa, että mukautuskertoimen käyttöön ottamisen tavoitteena ja oikeusvaikutuksena ei ollut päättää siitä, miten toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ratkaisisivat toimijoiden yksittäiset hakemukset, vaan johtopäätösten tekeminen objektiivisista tosiseikoista, jotka johtuivat yhteisön kokonaisviitemäärän ylittymisestä suhteessa tariffikiintiömäärään. Se toteaa, että vaikka yhteisöjen tuomioistuin onkin edellä mainitussa asiassa Weddel vastaan komissio antamassaan tuomiossa myöntänyt, että riidanalainen asetus sisälsi yksittäispäätösten verkoston, se johtui, toisin kuin nyt esillä olevassa asiassa, siitä, että komissio oli riidanalaisen asetuksen antaessaan tosiasiallisesti päättänyt toimijoiden yksittäisiin hakemuksiin annettavista vastauksista.

82 Komissio lisää, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa C-351/99 P, Eridania ym. vastaan neuvosto, 28.6.2001 antamassaan määräyksessä (Kok. 2001, s. I-5007,

53–55 kohta) vahvistanut, että edellä mainitussa asiassa Weddel vastaan komissio annettu tuomio koski vain tiettyjä erityisiä tilanteita, joissa myönnettiin yksilöllisiä oikeuksia. Komission mukaan nyt esillä olevassa asiassa viitemäärien myöntäminen kantajille ei kuitenkaan anna niille mitään oikeutta tuoda banaaneja, vaan sen vaikutuksesta ainoastaan rajoitetaan niitä banaanimääriä, jotka ne voivat tuoda tariffikiintiöiden rajoissa. Se toteaa, että tarkistetun viitemäärän muuntaminen tuontitodistuksiksi ja mahdollisuus käyttää niitä edellyttävät tuontitodistuksia koskevia hakemuksia.

83 Komissio huomauttaa myös, että kun se vahvisti kyseessä olevan mukautuskertoimen, sillä ei ollut tietoja eri toimijoiden vuonna 2001 tosiasiallisesti hakemista yksilöllisistä viitemääristä, koska jäsenvaltioilla on velvollisuus ilmoittaa sille ainoastaan kokonaismäärät. Se toteaa, että se ei siis voinut tietää tarkasti, mikä vaikutus mukautuskertoimen vahvistamisella olisi eri toimijoiden kannalta.

84 Lopuksi komissio toteaa, että vaikka ilmenisikin, että tiedot, joihin vuoden 2001 viitemäärät perustuvat, olisivat virheellisiä huolimatta siitä, että ne on jo aikaisemmin tarkasti tutkittu, sillä itsellään tai jäsenvaltioilla on velvollisuus tehdä välttämättömät korjaukset. Se päättelee tästä, että "vaikka tietyn toimijan 'väliaikainen' viitemäärä voisikin muuttua aikaisempia vuosia vähemmän, toimija ei tästä huolimatta voi pelkästään sillä perusteella, että mukautuskerrointa sovelletaan haettuun viitemäärään, laskea varmaa lopullista viitemäärää vuodelle 2001".

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

85 EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen hänelle osoitetusta päätöksestä tai päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena tai toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen.

Riidanalaisten asetusten luonne

86 Kantajat kyseenalaistavat riidanalaisten asetusten oikeudellisen luonteen ja väittävät, että näitä olisi tarkasteltava yksittäispäätösten verkostona.

87 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen ja päätöksen välisenä erotteluperusteena on se, onko kyseessä yleisesti sovellettava toimi (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta ja asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta). Toimi on yleisesti sovellettava, jos sitä sovelletaan objektiivisesti määritellyissä tilanteissa ja jos sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin (asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, s. II-609, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

88 Nyt esillä olevassa asiassa ei voida kiistää, etteikö asetus N:o 896/2001 olisi yleisesti sovellettava normatiivinen säädös (asia T-178/01, Di Lenardo v. komissio, määräys 25.9.2002, 47 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-179/01, Dilexport v. komissio, määräys 25.9.2002, 47 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

89 Näin ollen on muistutettava, että tässä asetuksessa vahvistetaan sen 1 artiklan mukaan "banaanien tuontimenettelyn yksityiskohtaiset säännöt, joita sovelletaan asetuksen [N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 216/2001] 18 artiklan 1 kohdassa säädetyissä tariffikiintiöissä sekä näiden kiintiöiden ulkopuolella tapahtuvaan tuontiin". Komissio antoi tämän asetuksen asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 216/2001, 20 artiklan

nojalla; tässä artiklassa annetaan komissiolle oikeus antaa yksityiskohtaiset säännöt saman asetuksen IV osaston soveltamisesta ja erityisesti 18 artiklassa mainittujen tariffikiintiöiden hallinnointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

90 Asetuksen N:o 896/2001 2 artiklassa avataan 83 prosentin tariffikiintiö perinteisille toimijoille ja 17 prosentin tariffikiintiö ei-perinteisille toimijoille. Nämä kaksi toimijoiden luokkaa on määritelty täysin objektiivisin kriteerein, jotka on puolestaan määritelty tämän asetuksen 3 ja 6 artiklassa ja joita ei mitenkään arvioida kunkin toimijan erityisen aseman perusteella (ks. vastaavasti em. asiassa Di Lenardo v. komissio annetun määräyksen 46 kohta ja em. asiassa Dilexport v. komissio annetun määräyksen 46 kohta). Sama koskee asetuksen N:o 896/2001 3 artiklassa olevien käsitteiden "perinteinen A/B-toimija" ja "perinteinen C-toimija" määritelmää, jossa ensin mainitun osalta otetaan huomioon kolmansien maiden banaanien ja/tai ei-perinteisten AKT-banaanien ja jälkimmäisen osalta perinteisten AKT-banaanien vähimmäismäärän ensisijainen tuonti, ja tämä asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1637/98, 16 artiklan määritelmien mukaisesti.

91 Asetuksessa N:o 896/2001 määritellään näiden eri toimijaluokkien pääsy tariffikiintiöihin luonteeltaan yleisten ja abstraktien tietojen perusteella ilman, että olisi mitenkään otettu huomioon kantajien kaltaisten yksittäisten toimijoiden tilannetta. Siinä määritellään pääasiassa sanamuodoltaan yleisesti ja abstraktisti tapa, jolla vahvistetaan perinteisten toimijoiden viitemäärä ja ei-perinteisille toimijoille vuosittain myönnettävät määrät sekä viimeksi mainittujen toimijoiden rekisteröintimenettely, sekä täsmennetään tuontitodistusten antamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

92 Asetuksessa N:o 896/2001 vahvistetaan myös sanamuodoltaan yleisesti ja abstraktisti banaanien tuontiin tariffikiintiöiden ulkopuolella sovellettavat yksityiskohtaiset säännöt.

93 Kantajien väite siitä, että tämä asetus sisältää erityisiä säännöksiä, jotka osoittavat, että sitä ei ole laadittu sanamuodoltaan abstraktisti ja että siinä on nimenomaisesti otettu huomioon "jokainen perinteinen toimija, joka on nimenomaisesti yksilöity", on siis täysin perusteeton. On todettava, että kantajat eivät mitenkään yksilöi niitä erityisiä säännöksiä, joihin ne näin viittaavat.

94 Jos oletetaan, että kantajat tarkoittavat tältä osin asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohtaa, on todettava, että se on selvästi yleisesti sovellettava toimenpide. Tässä säännöksessä määritellään sanamuodoltaan yleisesti ja abstraktisti tapa, jolla perinteisten A/B-toimijoiden viitemäärät vahvistetaan, ja siinä säädetään toisaalta, että kyseisen toimijan on esitettävä tätä koskeva kirjallinen pyyntö viimeistään 11.5.2001, ja toisaalta, että tämä määrä lasketaan "vuosien 1994, 1995 ja 1996 aikana harjoitetun sellaisen kolmansista maista tulevien banaanien tai [ei-perinteisten] AKT-banaanien ensisijaisen tuonnin keskiarvon perusteella, joka otetaan huomioon vuonna 1998 kolmansista maista peräisin olevien banaanien ja ei-perinteisten AKT-banaanien tuotantotariffikiintiön hallinnoimiseksi niiden asetuksen — — N:o 404/93 19 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti, joita sovellettiin vuonna 1998 kyseisen artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuun tuottajaluokkaan". Näitä arviointiperusteita sovelletaan erotuksetta kaikkiin perinteisiin A/B-toimijoihin, jotka on määritelty yleisin ja abstraktein sanamuodoin ja puhtaasti objektiivisten tietojen perusteella asetuksen N:o 896/2001 3 artiklassa (ks. edellä 90 kohta). Kyseessä on siis kiistämättä toimenpide, jota sovelletaan objektiivisesti määriteltyyn tilanteeseen ja joka saa aikaan oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla kuvailtujen henkilöryhmien osalta. Se ei koske ainoastaan kantajia, vaan myös kaikkia muita talouden toimijoita, jotka ovat samanlaisessa tilanteessa.

95 Tätä päätelmää ei horjuta kantajien väite siitä, että kun komissio hyväksyi asetuksen N:o 896/2001, se oli tietoinen asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen toimijoiden henkilöllisyydestä ja lukumäärästä. Yhtäältä tämä väite ei ole perusteltu. Silloin, kun tämä asetus annettiin, komissio ei tiennyt eikä se voinutkaan tietää varmuudella, mitkä toimijoista esittäisivät 11.5.2001 päättyvän määräajan kuluessa niiden viitemäärän vahvistamista koskevan pyynnön. Se ei erityisesti voinut olettaa, että kaikki perinteiset A/B-toimijat, joilla oli A-luokan toiminnan a mukainen viitemäärä vuodeksi 1998, pyytäisivät vuoden 2001 järjestelmän mukaisen viitemäärän vahvistamista. Kuten komissio perustellusti toteaa, ei myöskään voida sulkea

pois sitä, että jotkut toimijoista, jotka olivat saaneet viitemäärän vuodeksi 1998, olisivat tämän jälkeen lopettaneet toimintansa taikka fuusioituneet muiden toimijoiden kanssa. Toisaalta kantajien väite on asian kannalta merkityksetön. Vaikka todettaisiinkin, että oikeussubjektit, joihin asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohtaa sovelletaan, olisivat olleet yksilöitävissä asetusta annettaessa, sen normatiivinen ulottuvuus ei kyseenalaistuisi, koska kuten edellä 94 kohdassa on todettu, tämä säännös koskee vain objektiivisesti todettavissa olevia tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja (ks. vastaavasti em. asia CNPAAP v. neuvosto, määräyksen 35 kohta, ja asia T-113/99, Galileo ja Galileo International v. neuvosto, määräys 15.12.2000, Kok. 2000, s. II-4141, 47 kohta, joka on vahvistettu asiassa C-96/01 P, Galileo ja Galileo International v. neuvosto, 25.4.2002 annetulla määräyksellä, Kok. 2002, s. I-4025).

96 Kantajat eivät myöskään voi perustellusti väittää, että asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohdalla vahvistettaisiin suoraan kunkin perinteisen A/B-toimijan lopullinen viitemäärä ja näin tämä viitemäärä olisi sekä niiden että komission tiedossa asetuksen antamisesta lähtien. Tässä vaiheessa tässä säännöksessä tarkoitettu viitemäärä voi olla luonteeltaan ainoastaan väliaikainen siinä mielessä, että vaikka perinteisten A/B-toimijoiden hakemien kokonaisviitemäärien ja käytettävissä olevien tariffikiintiömäärien välillä olisi ero, kyseistä viitemäärää muutettaisiin komission vahvistamalla mukautuskertoimella (ks. asetuksen N:o 896/2001 5 artiklan 2 kohta). Asetuksen N:o 896/2001 antamispäivänä kuitenkaan komissio taikka perinteiset A/B-toimijat eivät voineet tietää, syntyisikö tällainen ero, eivätkä sitä suuremmalla syyllä, kuinka suuri tällainen ero olisi, koska kuten edellä 95 kohdassa todetaan, kyseiset toimijat voivat 11.5.2001 asti esittää pyyntönsä viitemäärien vahvistamisesta eikä mikään viitannut siihen, että ne kaikki käyttäisivät tätä oikeutta. Kuten komissio on todennut ilman, että kantajat olisivat sitä kiistäneet, nyt esillä olevassa asiassa perinteisten A/B-toimijoiden tässä määräajassa pyytämien viitemäärien kokonaismäärä oli pienempi kuin se olisi ollut, jos kaikki perinteiset A/B-toimijat, joilla oli oikeus esittää tällainen pyyntö, olisivat sen tehneet.

97 Toiseksi kantajat kiistävät asetuksen N:o 1121/2001 normatiivisen luonteen tukeutumalla lähtökohtaisesti yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainituissa asioissa Weddel vastaan komissio ja Ranska vastaan Comafrica ym. vahvistamiin periaatteisiin.

98 Kantajat korostavat ensinnäkin sitä, että tätä asetusta sovelletaan ainoastaan tiettyjen oikeussubjektien muodostamaan suljettuun ja rajoitettuun piiriin, johon ne kuuluvat.

99 Tältä osin on todettava, että asetus N:o 1121/2001 koskee tosiasiallisesti vain toimijoita, jotka ovat esittäneet kirjallisen hakemuksen toimivaltaisille kansallisille viranomaisille menneisyydessä eli viimeistään 11.5.2001 niin, ettei myöhemmin tehtyjä hakemuksia voida ottaa huomioon. Asetusta N:o 1121/2001 sovelletaan lisäksi ainoastaan toimijoihin, jotka täyttävät tietyt aineelliset ja menettelylliset edellytykset.

100 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista jollakin tarkkuudella määrittää niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että säädöstä sovelletaan sen tarkoituksen mukaisesti siinä objektiivisesti määritellyn oikeudellisen tilanteen tai tosiseikaston perusteella (asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 24 kohta ja asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym. v. komissio, tuomio 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta).

101 Juuri näin kuitenkin on nyt esillä olevassa asiassa. Asetuksen N:o 1121/2001 tarkoituksena on yleisesti varmistaa asetuksella N:o 896/2001 käyttöön otetun tariffikiintiöiden hallinnointijärjestelmän asianmukainen täytäntöönpano; tämä järjestelmä perustuu tariffikiintiöiden jakoon kahden toimijoiden luokan välillä eli perinteisten toimijoiden ja ei-perinteisten toimijoiden välillä, sekä yhtäältä A- ja B-tariffikiintiöiden ja toisaalta C-tariffikiintiön erilliseen hallinnointiin. Asetuksen N:o

1121/2001 tavoitteena on mukauttaa kaikki yhtäältä perinteisten A/B-toimijoiden ja toisaalta perinteisten C-toimijoiden pyytämät viitemäärät käytettävissä oleviin A/B- ja C-tariffikiintiömääriin. Näin ollen sen 1 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan perinteisten A/B-toimijoiden osalta mukautuskerroin 1,07883, jota sovelletaan niiden yksilöllisiin viitemääriin, jos asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti pyydettyjen viitemäärien kokonaismäärä on osoittautunut pienemmäksi kuin käytettävissä olevat tariffikiintiöt.

102 Toiseksi kantajat korostavat yhtäältä vuoden 1993 ja 1999 ja toisaalta vuoden 2001 järjestelmän välillä vallitsevia eroja. Erityisesti ne väittävät, että erona kahteen muuhun järjestelmään vuoden 2001 järjestelmässä ei mitenkään säädetä komission tai toimivaltaisten kansallisten viranomaisten mahdollisuudesta tarkistaa ja tarpeen vaatiessa korjata kunkin toimijan pyytämiä viitemääriä.

103 Tältä osin on todettava, että vuoden 1993 ja 1999 järjestelmät todellakin eroavat vuoden 2001 järjestelmästä A-luokan toimijoiden (vuoden 1993 järjestelmässä) tai perinteisten toimijoiden (vuosien 1999 ja 2001 järjestelmät) viitemäärien vahvistamisen osalta. Kuten edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio annetun tuomion 103 kohdassa selitetään, komissio ja toimivaltaiset kansalliset viranomaiset tarkastivat vuosien 1993 ja 1999 järjestelmien rajoissa aktiivisesti toimijoiden yksilöllisiä viitemääriä ja tarpeen vaatiessa korjasivat niitä kaksinkertaisten määrien laskemisen estämiseksi. Sitä vastoin vuoden 2001 järjestelmässä perinteisten A/B-toimijoiden viitemäärät määritetään jo tarkistettujen ja mahdollisesti aikaisempien järjestelmien yhteydessä korjattujen ensisijaisia tuonteja koskevien historiallisten tietojen perusteella. Näin ollen asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 kohdan tai minkään muunkaan tämän asetuksen säännöksen tarkoituksena ei ole antaa komissiolle tai toimivaltaisille kansallisille viranomaisille nimenomaisesti mahdollisuutta tarkistaa tai vielä kerran korjata näitä tietoja. Toimija voi toki perustellusti pyytää viitemäärien vahvistamista ilmeisen virheellisten tai vilpillisten tietojen perusteella. Jos tällaisesta virheestä tai vilpistä esitettäisiin todiste, komission tai toimivaltaisten kansallisten viranomaisten olisi suoritettava tarpeelliset korjaukset myös tätä koskevan nimenomaisen säännöksen puuttuessa asetuksesta N:o 896/2001. Nyt esillä olevassa asiassa ei kuitenkaan käy ilmi, että

käytännössä olisi tehty perinteisiä A/B-toimijoita koskevia tietoja koskevia uusia korjauksia. Ainoa esimerkki, jonka komissio on voinut tästä aiheesta esittää vastauksena ensimmäisen oikeusasteen esittämään kirjalliseen kysymykseen, ei liene ratkaiseva; kyseessä on tapaus, jossa se päätti korjata Ranskan viranomaisten asetuksen N:o 896/2001 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti sille ilmoittamaa kokonaismäärää, eikä tämä johtunut toimijan tekemästä vilpillisestä tai liioitellusta ilmoituksesta eikä kahdenkertaisesta määrien laskemisesta, vaan siitä, että kyseiset viranomaiset olivat tulkinneet virheellisesti saman asetuksen 4 artiklan 1 kohtaa.

104 Edellä tarkoitetuista eroista yhtäältä vuosien 1993 ja 1999 välillä ja toisaalta vuoden 2001 järjestelmässä ei kuitenkaan voida päätellä, että asetusta N:o 1121/2001 olisi tarkasteltava sellaisten yksittäispäätösten verkostona, jotka koskisivat kaikkia perinteisiä A/B-toimijoita, jollaisia kantajat ovat.

105 Kuten jo edellä 101 kohdassa on todettu, asetus N:o 1121/2001 on annettu objektiivisen tosiseikkoja koskevan tilanteen perusteella, eli sen vuoksi, että jäsenvaltioiden asetuksen N:o 896/2001 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissiolle ilmoittama kokonaismäärä oli pienempi kuin käytettävissä olevat tariffikiintiömäärät, eikä perinteisten A/B-toimijoiden erityisen tilanteen perusteella. Toisin sanoen asetuksella N:o 1121/2001 vahvistettu mukautuskerroin 1,07883 oli yksinkertaisen laskutoimituksen tulos eikä kunkin perinteisen A/B-toimijan erityisen tilanteen arvioinnin tulos. Se vaikuttaa yhdenmukaisella tavalla kaikkiin perinteisiin A/B-toimijoihin, jotka olivat tehneet hakemuksen viitemääriensä vahvistamisesta ennen 11.5.2001. Asetuksen N:o 1121/2001 antamisen tavoitteena ja oikeusvaikutuksena ei siis ole toimijoiden toimivaltaisille kansallisille viranomaisille tekemien yksittäisten hakemusten ratkaiseminen (ks. vastaavasti em. asia Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, tuomion 106 kohta).

106 Edellä todetusta on pääteltävä, että riidanalaiset asetukset ovat normatiivisia ja yleisesti sovellettavia.

Kantajien asiavaltuus

107 On todettava, että yleisesti sovellettava toimi, kuten asetus, voi kuitenkin tietyissä olosuhteissa koskea erikseen tiettyjä luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä, jolloin se on niitä kohtaan päätöksen luonteinen toimi (ks. mm. asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501, 13 kohta; asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, Kok. Ep. XV, s. I-177, 19 kohta ja asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta). Tilanne on tällainen, kun kyseinen toimi vaikuttaa luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. erityisesti asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197 ja 223, Kok. Ep. I, s. 181; asia C-452/98, Nederlandse Antillen v. neuvosto, tuomio 22.11.2001, Kok. 2001, s. I-8973, 60 kohta ja asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta).

108 Nyt esillä olevassa asiassa ensinnäkin asetuksen N:o 896/2001 osalta edellä 88–92 ja 94 kohdassa on todettu, että erityisesti sen 4 artiklan 1 kohtaan sisältyvät säännöt ovat yleisiä, niitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja ne saavat aikaan oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määriteltyjen henkilöryhmien osalta. Tämä asetus koskee kantajia vain niiden perinteisten A/B-toimijoiden objektiivisessa ominaisuudessa, ja näin on kaikkien muidenkin tämän luokan toimijoiden osalta.

109 Tätä päätelmää ei horjuta kantajien kannekirjelmän liitteeseen 7 sisältyvän taulukon perusteella esittämä väite. Tämä taulukko osoittaa vuosien 1989–1996 osalta A-luokan toimintoon a kuuluvien toimijoiden eli ensisijaisten tuojien viitemäärien kokonaismäärän, "neljän valikoidun toimijan" viitemäärien kokonaismäärän sekä ensin mainitun ja viimeksi mainitun määrän välisestä suhteesta johtuvan prosenttiosuuden. Komissio ei ole kiistänyt sitä, että "neljä valikoitua toimijaa" ovat kantajat ja kaksi Chiquita-ryhmään kuuluvaa yritystä. Jos oletetaan, että pidettäisiin toteennäytettynä sitä, että komissio ja Yhdysvaltojen kaupalliset edustajat ovat tutkineet näitä toimijoita koskevat kaikki tiedot neuvottelujen yhteydessä ratkais-

takseen WTO:n banaaneja koskevat erimielisyydet, se ei kuitenkaan merkitse mitenkään sitä, että asetus N:o 896/2001 on annettu tietyn tuloksen saavuttamiseksi näiden toimijoiden eduksi ja erityisesti sen takaamiseksi, että ne saisivat tietyn määrän tuontitodistuksia, kuten kantajat väittävät. Samoin pelkästään se, että komissiolla on tietoja erityisesti kantajien suorittamista ensisijaisista tuonneista, ei riitä yksilöimään kantajia asetukseen N:o 896/2001 nähden suhteessa kaikkiin muihin toimijoihin, joita se koskee.

110 On itse asiassa erotettava kaksi eri tilannetta. Yhtäältä on olemassa tilanne, jossa nyt esillä olevan asian tavoin lainsäätäjä tutkii markkinoita koskevat tiedot varmistaakseen, että niillä vallitseva tilanne otetaan oikein huomioon sen hyväksyttävänä olevan toimen säännösten ja tavoitteiden suhteen. Toisaalta on olemassa tilanne, jossa lainsäätäjä toteuttaa toimen saavuttaakseen erityisen tuloksen määrättyjen oikeussubjektien hyväksi; tällainen tilanne ei kuitenkaan nyt esillä olevassa asiassa ole kyseessä.

111 Kantajat eivät myöskään voi vedota siihen, että ne kuuluvat perinteisten toimijoiden luokkaan vastakohtana ei-perinteisille toimijoille sekä sellaisten toimijoiden "pieneen ryhmään", joilla oli A-luokan toiminnon a mukaisia viitemääriä vuonna 1998, väittääkseen, että ne erottuvat kaikista muista toimijoista, joita asetus N:o 896/2001 koskee (ks. edellä 63 kohta).

112 Kuten siis edellä olevista 13 ja 90 kohdasta ilmenee, juuri periaatteellinen erottelu "perinteisten toimijoiden" ja "ei-perinteisten toimijoiden" välillä on asetuksella N:o 896/2001 käyttöön otetun tariffikiintiöiden jakojärjestelmän perustana. Nämä kaksi toimijoiden luokkaa muodostavat yleisesti ja abstraktisti määritellyt henkilöluokat (ks. edellä 90 kohta). Kantajien perinteisen toimijan objektiivisen ominaisuuden vaikutuksena ei siis ole, että ne voitaisiin yksilöidä asetuksen N:o 896/2001 yhteydessä.

113 Sama päätelmä on tehtävä väitteestä, jonka kantajat perustavat siihen, että ne kuuluvat "toimijoiden pieneen ryhmään", joilla oli A-luokan toiminnon a mukaisia viitemääriä vuonna 1998. Vaikka asetuksen N:o 896/2001 rajoissa onkin totta, että vain ensisijaisia tuojia voidaan pitää perinteisinä toimijoina ja että näiden viitemäärä määritellään vuosien 1994–1996 toteutettujen ensisijaisten tuontien keskimäärän perusteella, joka otetaan huomioon vuonna 1998, se ei kuitenkaan muuta sitä, että kyseessä ovat yleiset ja abstraktit arviointiperusteet (ks. edellä 90 ja 94 kohta). Kantajien esittämät seikat eivät siis ole sellaisia, että ne voitaisiin niiden perusteella yksilöidä.

114 Toiseksi asetuksen N:o 1121/2001 osalta riittää, kun todetaan, että kantajat eivät näytä toteen eivätkä väitä, että asetus vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista, ja että ne voidaan näin ollen yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu.

115 Edellä esitetyistä seikoista johtuu, että riidanalaiset asetukset ovat yleisesti sovellettavia toimenpiteitä ja etteivät ne vaikuta kantajiin sellaisten tiettyjen seikkojen, jotka ovat niille ominaisia tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja, jonka perusteella ne voidaan näin ollen yksilöidä. Ei siis voida katsoa, että riidanalaiset asetukset koskisivat kantajia erikseen. Koska kantajien väitteet eivät näin ollen täytä yhtä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa asetetuista tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä, ei ole tarpeen tutkia, koskevatko riidanalaiset asetukset niitä suoraan.

116 Tästä seuraa, että siltä osin kuin kanteessa vaaditaan riidanalaisten asetusten kumoamista, se on jätettävä tutkimatta.

Vahingonkorvausvaatimukset

Asianosaisten lausumat

117 Kantajat väittävät, että kun asetuksessa N:o 896/2001 säädetään, että perinteisten A/B-toimijoiden viitemäärä vahvistetaan kolmansien maiden ja/tai ei-perinteisten AKT-banaanien sellaisten ensisijaisten tuontien keskiarvon perusteella, jotka on toteutettu vuosina 1994–1996 ja jotka on otettu huomioon vuotta 1998 koskevan kolmansien maiden ja ei-perinteisten AKT-määrien tuontikiintiötariffin osalta, ja kun komissio on näin määritellyt kokonaisviitemäärät huomioon ottaen antanut asetuksen N:o 1121/2001, se on menetellyt lainvastaisesti haitallisten seuraamusten osalta. Kantajat katsovat, että sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun edellytykset ovat täyttyneet.

118 Kantajat väittävät ensinnäkin lähtökohtaisesti, että riidanalaiset asetukset eivät ole lainsäädännöllisiä toimenpiteitä, jotka sisältävät talouspoliittisia valintoja, ja että komissio ne antaessaan on toiminut hallinnossaan riittämättömällä tavalla.

119 Kantajat väittävät, että vuonna 1998 huomioon otetut vuosina 1994–1996 toteutettuja ensisijaisia banaanien tuonteja koskevat tiedot ovat erittäin virheellisiä. Monissa tapauksissa toimijat olivat petosmielessä suurentaneet tuolloin ilmoittamiaan määriä taikka ne oli laskettu kahteen kertaan. Kantajat katsovat kanteessaan, että vuosia 1994–1996 koskeva virhemarginaali ("liialliset hakemukset suhteessa käytettyihin tuontitodistuksiin") oli keskimäärin 23,98 prosenttia. Vastauksessaan ne pienentävät tämän virhemarginaalin 13,6 prosenttiin.

120 Kantajat väittävät komission tienneen, että kyseiset tiedot olivat virheellisiä, ja toteavat sen myöntäneen välitoimimenettelyssä, että kyseessä oli keskimäärin 11 prosentin virhemarginaali. Ne kritisoivat sitä, että komissio on kuitenkin päättänyt käyttää näitä tietoja riidanalaisissa asetuksissa säätämättä siitä mahdollisuudesta, että se itse tai jäsenvaltiot voisivat tarkistaa ne ja tarpeen vaatiessa korjata niitä. Kantajien mukaan ei kuitenkaan ollut mitään oikeudellista tai käytännön estettä tällaiselle tarkistamiselle tai korjaamiselle. Näin toimiessaan komissio jätti kantajien mukaan noudattamatta velvollisuuttaan "määrittää mukautuskerroin lakia noudattaen" eikä se ollut hallinnoinut säännönmukaisesti WTO-banaaneja.

121 Kantajat katsovat, että komissio ei voi vedota siihen, että viitekausi 1994–1996 oli viimeinen kausi, jolta sillä oli riittävästi tarkistetut tiedot ensisijaisista tuonneista. Ne huomauttavat, että vuoden 1994 virhemarginaali oli erityisen suuri ja jos komissio olisi valinnut kolmivuotiskauden 1995–1997, keskimääräinen virhemarginaali olisi ollut vähemmän merkittävä. Kantajat kiistävät komission väitteen siitä, että vuodet 1994–1996 olivat viimeisimmät, joilta oli saatavilla ensisijaisia tuonteja koskevia tietoja, ja ne väittävät, että tällaisia tietoja oli saatavilla myös vuosilta 1997 ja 1998, vaikka komissio ja toimivaltaiset kansalliset viranomaiset eivät niitä olleetkaan vielä tarkistaneet. Lopuksi ne katsovat, ettei komissio voinut perustaa väitteitään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio antaman tuomion 149 kohdassa tekemiin toteamuksiin.

122 Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että riidanalaiset asetukset ovat lainsäädännöllisiä toimenpiteitä, jotka sisältävät talouspoliittisia valintoja, kantajat esittävät toissijaisesti, että komissio on rikkonut yksityisiä suojaavaa ylemmäntasoista oikeussääntöä ja että tämä rikkominen on riittävän ilmeistä. Ne väittävät erityisesti, että on rikottu hyvän hallinnon periaatetta tai "periaatetta, jonka mukaan yhteisön lainsäädännön soveltamisen on oltava varmaa ja ennakoitavissa" (ks. asia 326/85, Alankomaat v. komissio, tuomio 15.12.1987, Kok. 1987, s. 5091). Kantajien mukaan "toimielin ei voi toteuttaa toimea, joka perustuu tosiseikkoihin, joiden se tietää tai joiden sen olisi selvästi pitänyt tietää olevan virheellisiä, erityisesti, jos tällainen toimi loukkaa yksityisten oikeussubjektien oikeuksia".

123 Toiseksi kantajat väittävät kärsineensä vahinkoa riidanalaisten asetusten antamisesta ensinnäkin siksi, että ne ovat menettäneet oikeuden tiettyjen banaanimäärien tuontiin.

124 Näin ollen kantajat arvioivat kanteessaan menettäneensä vuonna 2001 oikeuden saada tuoda seuraavat banaanimäärät: Comafrica — — [1] tonnia ja Dole — — tonnia. Ne päätyvät näihin lukuihin seuraavien laskelmien perusteella:

— vuonna 2001 käytettävissä ollut kokonaistariffikiintiö oli 2 553 000 tonnia

— perinteisten A/B-toimijoiden käytettävissä ollut määrä oli 83 prosenttia tästä määrästä eli 2 118 990 tonnia

— viitekauden 1994–1996 aikana tuontitodistuksia käytettiin 1 590 050 tonnin osalta

— mukautuskertoimeksi olisi siis pitänyt vahvistaa 1,3327

— Comafrica toteutti viitekauden aikana keskimäärin — — tonnin suuruisen tuonnin

1 — Luottamuksellisia tietoja.

— jos tähän määrään sovelletaan mukautuskerrointa 1,3327, Comafricalla on oikeus tehdä — — tonnin suuruinen tuontitodistushakemus

— jos edellä mainittuun — — tonnin määrään sovelletaan asetuksessa N:o 1121/2001 säädettyä mukautuskerrointa 1,07883, Comafricalla on oikeus tehdä vain — — suuruinen tuontitodistushakemus

— Dole toteutti viitekauden aikana keskimäärin — — tonnin suuruiset tuonnit

— jos tähän määrään sovelletaan mukautuskerrointa 1,3327, Dolella olisi oikeus tehdä — — tonnin suuruinen tuontitodistushakemus,

— jos edellä mainittuun määrään sovelletaan asetuksessa N:o 1121/2001 säädettyä mukautuskerrointa 1,07883, Dolella on oikeus tehdä vain — — tonnin suuruinen tuontitodistushakemus.

125 Kantajat myöntävät vastauksessaan, että niiden liiallista hakemusmäärää koskevassa arvioinnissa, sellaisena kuin se on kanteessa muotoiltuna, ei oteta huomioon Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa toteutettuja tuonteja (ks. jäljempänä 133 kohta). Ne väittävät, että komissio myöntää keskimäärin "11,24 prosentin suuruisen liiallisten hakemusten määrän" kaudeksi 1994–1996, ja ne esittävät, että tämä osuus toimisi perustana niille aiheutuneen vahingon laskemisessa. Ne viittaavat välitoimihakemukseensa sisältyneisiin vahinkoa koskeviin tietoihin ja lukuihin ja esittävät niiden ajan tasalle saattamista.

126 Espanjan kuningaskunnan väliintulohakemuksesta esittämissään huomautuksissa kantajat toivovat voivansa saattaa kanteessaan esiintyvät tiedot ja luvut ajan tasalle. Vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kantajille esittämään kirjalliseen kysymykseen (ks. edellä 49 kohta) kantajat myöntävät, että ne ovat unohtaneet ottaa vahingon tätä ensimmäistä osa-aluetta koskevissa laskelmissaan huomioon asetuksen N:o 896/2001 28 artiklan 2 kohdan säännökset, ja ne korjaavat näin ollen kanteessaan esittämiään lukuja.

127 Toiseksi kantajat vetoavat "tulevien oikeuksien menetykseen menetettyjen määrien osalta".

128 Kolmanneksi ne väittävät, että virheellisten viitemäärien käyttäminen aiheuttaa niiden markkinaosuuksien pienentymisen.

129 Lopuksi kantajat vaativat, että niille korvauksena myönnettäviin määriin lisätään hyvitysluonteiset korot.

130 Kolmanneksi syy-seuraus-suhteen osalta ne väittävät, että jos komissio ei olisi toteuttanut lainvastaisia toimenpiteitä asetusten N:o 896/2001 ja N:o 1121/2001 yhteydessä, ne olisivat voineet saada suuremmat viitemäärät ja näin ollen enemmän tuontitodistuksia.

131 Komissio kiistää nämä väitteet.

132 Ensinnäkin komissio väittää, että sitä ei voida syyttää lainvastaisesta menettelystä. Se korostaa, että sillä on laaja harkintavalta yhteisen maatalouspolitiikan alalla ja päättelee tästä, että sen sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu voi syntyä ainoastaan, jos yksityisille oikeussubjekteille oikeuksia antavaa oikeussääntöä on riittävän ilmeisesti rikottu.

133 Komissio kiistää sen, että kolmivuotiskauden virhemarginaali olisi keskimäärin 23,98 prosenttia ja että vuoden 1994 virhemarginaali olisi yli 50 prosenttia. Se huomauttaa erityisesti, että luvuissa, jotka kantajat esittävät vuoden 1994 osalta, ei oteta huomioon Itävaltaan, Suomeen ja Ruotsiin toteutettuja vientejä; nämä valtiot eivät kyseisenä ajankohtana kuuluneet yhteisöön.

134 Komissio viittaa asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksella N:o 216/2001, 19 artiklan 1 kohtaan ja toteaa, että tariffikiintiöitä voitiin hallinnoida soveltamalla menetelmää, joka perustuu perinteisen kaupan huomioon ottamiseen, ja se oli valinnut tämän menetelmän. Se selittää, että se oli näin ottanut huomioon käytettävissä olevat historialliset tiedot ja että luotettavimpia olivat väistämättä ne tiedot, jotka oli jo ilmoitettu ja tarkistettu aikaisempien vuosien viitemäärien jakamiseksi. Vuodet 1994–1996 olivat olleet viimeisimmät, joilta tällaisia tietoja oli saatavissa, koska vuosi 1998 oli viimeinen vuosi, jona sovellettiin vuoden 1993 järjestelmää, ja jona käytettiin ensisijaisia tuonteja koskevia tietoja. Komissio korostaa sitä, että nämä tiedot oli huolellisesti tutkittu ja korjattu, ja se painottaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo hyväksynyt edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio antamassaan tuomiossa komission antamat luvut "vuosia 1994–1996 koskevien lukujen mahdollisuuden epätäsmällisyyden asteesta". Se täsmentää myös, että vuosia 1994–1996 koskevien tietojen käyttäminen on mahdollistanut uuden järjestelmän, joka oli ennen kaikkea väliaikainen, nopean käyttöön ottamisen ja että se on katsonut aiheelliseksi pysyä kolmivuotiskaudessa, kuten aikaisemminkin, koska sen avulla on mahdollista vaimentaa banaanimarkkinoilla vuodesta toiseen rekisteröityjä heilahteluja.

135 Komissio kiistää kantajien väitteet siitä, että ensisijaisia tuonteja koskevat tiedot olivat saatavilla myös vuosien 1997 ja 1998 osalta. Se selittää, että se on 24.5.2000 päivätyllä faksilla kehottanut kaikkia jäsenvaltioita toimittamaan sille ensisijaisten tuojien vuosina 1997 ja 1998 markkinoille saattamia määriä koskevat tiedot ja tarpeen vaatiessa ilmoittamaan sille, jos nämä tiedot eivät olleet saatavilla. Seitsemän jäsenvaltiota ei reagoinut tähän kehotukseen. Muiden jäsenvaltioiden osalta tilanne oli seuraava:

— Helleenien tasavalta ja Suomen tasavalta ilmoittivat ensisijaisia tuonteja koskevat kokonaisluvut erittelemättä niitä toimijakohtaisesti

— Itävallan tasavalta ilmoitti yksityiskohtaiset tiedot ainoastaan tuonnin yleisellä tasolla

— muut jäsenvaltiot Italian tasavaltaa lukuun ottamatta vastasivat, että toimivaltaiset viranomaiset eivät olleet koskaan tarkistaneet niiden toimijoiden vuoden 1997 osalta ilmoittamia tietoja, kun taas vuotta 1998 koskevia tietoja ei ollut kerätty

— Portugalin tasavallalla ei ollut käytettävissään vuotta 1997 koskevia tietoja

— ainoastaan Italian tasavalta pystyi toimittamaan vuosia 1997 ja 1998 koskevat tiedot, jotka tosin olivat epätäydelliset, ja se korosti, että kyseessä olivat italialaisten toimittajien antamat summittaiset tiedot, joita toimivaltaiset viranomaiset eivät olleet tarkistaneet.

136 Komissio toteaa siitä väitteestä, ettei se ollut varannut mahdollisuutta tarkistaa sille ilmoitettujen tietojen paikkansapitävyyttä, että asetuksella N:o 896/2001 säädetty viitemäärien vahvistamisjärjestelmä ei perustu uusiin tietoihin perustuviin hakemuksiin, vaan vuosia 1994–1996 koskeviin tietoihin. Jäsenvaltiot ja komissio ovat kuitenkin jo tarkistaneet huolellisesti nämä tiedot, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio on todettu. Komissio täsmentää, että vaikka onkin totta, että nämä samat tiedot eivät ole täydellisiä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin tuomiossaan katsonut, että näiden epätarkkuuksien oikeuttamiseksi esitetyt syyt olivat päteviä, ja todennut, että näiden tietojen käyttäminen ei ollut ilmeisen epäasianmukaista.

137 Asetusta N:o 1121/2001 koskevista kantajien väitteistä komissio toteaa, että ne perustuvat virheelliseen näkemykseen siitä, että asetus N:o 896/2001 on lainvastainen.

138 Toiseksi väitetyn vahingon osalta komissio väittää ensinnäkin, että kantajien vaatimus, joka perustuu niiden markkinaosuuksien vähenemiseen, on äärimmäisen epämääräinen ja se on siten jätettävä tutkimatta. Tiettyjen banaanimäärien tuonnin menettämisestä aiheutuvasta vahingosta komissio toteaa, että "viitemäärät tarjoavat yksinkertaisesti mahdollisuuden hakea tuontitodistuksia". Tältä osin se huomauttaa, että tuntimäärät, joiden osalta kantajat väittävät, että niiden olisi pitänyt saada viitemäärä, sekä ne tuntimäärät, joille ne ovat saaneet viitemäärän asetuksen N:o 1121/2001 nojalla, ovat huomattavasti suuremmat kuin niiden tosiasiallisesti vuosina 1994–1996 tuomat määrät. Kantajien ei päinvastoin ollut mahdotonta tuoda tiettyjä banaanimääriä siitä syystä, etteivät ne olleet saaneet riittävän suurta viitemäärää, koska ne olisivat voineet saada lisätuontitodistuksia kolmansilta. Komissio päättelee tästä, että kantajat eivät ole esittäneet asianmukaista perustaa niiden väittämän vahingon määrittämiseksi, ja yleisemmin, että ne eivät ole esittäneet vahingonkorvaus- ja korkovaatimustaan riittävän yksityiskohtaisesti.

139 Espanjan kuningaskunta väittää, että nyt esillä olevassa asiassa komissiota ei voida syyttää lainvastaisesta menettelystä. Se viittaa erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio antaman tuomion 149 ja 150 kohdassa tekemiin päätelmiin.

140 Lisäksi Espanjan kuningaskunta katsoo, etteivät kantajat ole osoittaneet sitä, että väitetty vahinko on todella syntynyt, vahingon laajuutta eivätkä sitä, että sen lainvastaisen toiminnan, josta ne moittivat komissiota, ja tämän vahingon välillä on syy-yhteys.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

141 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 288 artiklan toisen kohdan mukaisen sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun syntymisen edellytyksenä on se, että toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on todella syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (asia 26/81, Oleifici Mediterranei v. ETY, tuomio 29.9.1982, Kok. 1982, s. 3057, 16 kohta; asia T-175/94, International Procurement Services v. komissio, tuomio 11.7.1996, Kok. 1996, s. II-729, 44 kohta; asia T-336/94, Efisol v. komissio, tuomio 16.10.1996, Kok. 1996, s. II-1343, 30 kohta ja asia T-267/94, Oleifici Italiani v. komissio, tuomio 11.7.1997, Kok. 1997, s. II-1239, 20 kohta). Jos yksi näistä edellytyksistä jää täyttymättä, vaatimus on kokonaisuudessaan hylättävä, eikä ole tarpeen tutkia sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun muita edellytyksiä (asia C-146/91, KYDEP v. neuvosto ja komissio, tuomio 15.9.1994, Kok. 1994, s. I-4199, 19 kohta ja asia T-170/00, Förde-Reederei v. neuvosto ja komissio, tuomio 20.2.2002, Kok. 2002, s. II-515, 37 kohta).

142 Nyt esillä olevassa asiassa on tutkittava vahingonkorvausvaatimuksia ensimmäisen näistä edellytyksistä eli lainvastaisen toiminnan olemassaolon kannalta. Tämän edellytyksen osalta oikeuskäytännössä vaaditaan, että näytetään toteen sellaisen

oikeussäännön riittävän ilmeinen rikkominen, jonka tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille (asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 42 kohta). Sen edellytyksen osalta, jonka mukaan rikkomisen on oltava riittävän ilmeinen, ratkaiseva peruste, jotta tämän edellytyksen voidaan katsoa täyttyneen, on, että yhteisön asianomainen toimielin on ylittänyt selvällä ja vakavalla tavalla sen toimivallan käytölle asetetut rajat. Jos tällä toimielimellä on harkintavaltaa hyvin vähän tai ei ollenkaan, jo pelkän yhteisön oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen (em. asia Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, tuomion 134 kohta ja yhdistetyt asiat T-64/01 ja T-65/01, Afrikanische Frucht-Compagnie ja Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. neuvosto ja komissio, tuomio 10.2.2004, 71 kohta).

143 Nyt esillä olevassa asiassa kyseessä oleva lainvastainen toiminta muodostuu pääasiassa siitä, että komissio on asetuksessa N:o 896/2001 ottanut perinteisten A/B-toimijoiden viitemäärien vahvistamisessa lähtökohdaksi niiden vuosina 1994–1996 toteuttamat kolmansien maiden ja/tai ei-perinteisten AKT-banaanien ensisijaisten tuontien keskiarvon, ja siitä, että kyseiset vuodet on otettu huomioon vuoden 1998 yhteydessä, vaikka se tiesi, että nämä tiedot olivat virheellisiä, ja siitä, että se on jättänyt säätämättä näiden tietojen tarkistamis- ja korjaamismekanismista. Näin toimiessaan komissio on kantajien mukaan toiminut hallinnossaan riittämättömällä tavalla tai syyllistynyt hyvän hallinnon periaatteen loukkaamiseen taikka sen periaatteen loukkaamiseen, jonka mukaan "yhteisön lainsäädäntöä on sovellettava varmalla ja ennalta-arvattavalla tavalla".

144 Edellä 142 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä on selvitettävä, täyttyykö vaatimus siitä, että kyseessä on riittävän ilmeinen rikkominen. Tältä osin riidanalaisia asetuksia on tutkittava erikseen.

145 Ensinnäkin asetuksen N:o 896/2001 osalta on kiistatonta, että komissio on antanut sen käyttämällä laajaa harkintavaltaansa (ks. vastaavasti asia C-280/93, Saksa v.

neuvosto, tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4973, Kok. Ep. XVI, s. I-173, 89 kohta ja yhdistetyt asiat C-37/02 ja C-38/02, Di Lenardo ja Dilexport, tuomio 15.7.2004, Kok. 2004, s. I-6911, 57 ja 71 kohta).

146 Tämä asetus perustuu asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 216/2001, 20 artiklaan; tässä artiklassa annetaan komissiolle toimivalta antaa erityisesti tariffikiintiöiden hallinnointia koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä. Tämän asetuksen 19 artiklassa annetaan komissiolle laaja harkintavalta tämän hallinnoinnin suorittamiseksi käytettävien menetelmien osalta (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Di Lenardo ja Dilexport, tuomion 57 kohta). Sen 1 kohdassa säädetään, että tähän hallinnointiin "voidaan soveltaa perinteisten kauppavirtojen huomioon ottamiseen perustuvaa menetelmää (niin sanotun perinteiset/uudet tuojat -menettelyn mukaisesti) ja/tai muita menetelmiä" Ainoa rajoitus tähän laajaan harkintavaltaan sisältyy saman 19 artiklan 2 kohtaan, jonka mukaan "säädetyssä menetelmässä on otettava tarvittaessa huomioon tarve säilyttää yhteisön hankintojen tasapaino".

147 Komissio on sille näin annettua laajaa harkintavaltaa käyttäen asetuksen N:o 896/2001 antaessaan päättänyt panna täytäntöön 1.7.2001 alkaen ja enintään 1.1.2006 asti voimassa olevana siirtymäkauden järjestelynä tuontitodistusten myöntämisjärjestelmän, joka perustuu suuressa määrin historiallisiin viittauksiin ja "perinteisten toimijoiden" sekä "ei-perinteisten toimijoiden" välillä tehtyyn eroon, jolloin ensin mainitut määritellään banaanien ensisijaisen tuonnin perusteella.

148 Aluksi on todettava, että mikään ei anna aihetta arvostella komission valintaa turvautua tähän menetelmään ennemmin kuin joihinkin niistä menetelmistä, joita on käytetty aiemmin, erityisesti sitä, joka perustuu sääntöön "ensin tullutta palvellaan ensin". Tältä osin on korostettava, että asetus N:o 896/2001 annettiin monimutkaisten ja arkaluonteisten kansainvälisten neuvottelujen lopuksi, joissa ilmaistiin erittäin ristiriitaisia näkemyksiä, joita jouduttiin sovittelemaan. Komission

on täytynyt ottaa huomioon yhteisön tuottajien intressien lisäksi velvoitteensa AKT-valtioita kohtaan sekä yhteisön WTO:n puitteissa allekirjoittamat kansainväliset sitoumukset.

149 Tämän jälkeen on todettava, että komission valinta ottaa tuontitodistusten antamismenetelmän osalta viitekaudeksi vuodet 1994–1996 toimijaluokkien määrittelemiseksi ja perinteisten toimijoiden viitemäärien vahvistamiseksi ei vaikuta ilmeisen epäasianmukaiselta.

150 Ensinnäkään ei voida kiistää sitä, että olisi ollut epäasianmukaista valita jokin aikaisempi ajanjakso, kun otetaan huomioon erityisesti se seikka, että asetuksella N:o 404/93 käyttöön otettu banaanien yhteinen tuontijärjestely on tullut voimaan vasta 1.7.1993. Ennen tätä päivää banaanien tuontia yhteisöön säänneltiin oikeudellisilla järjestelmillä, jotka erosivat toisistaan toisinaan paljonkin jäsenvaltioittain.

151 Toiseksi kuten asetuksen N:o 896/2001 viidennessä perustelukappaleessa todetaan, komissiolla oli asetusta N:o 896/2001 antaessaan käytössään riittävän luotettavat tiedot ensisijaisista tuonneista vuosilta 1994–1996. Näitä tietoja käytettiin vuoden 1993 järjestelmässä, jossa säädettiin tuontitodistusten jakojärjestelmästä, joka perustui erityisesti A- ja B-luokkien jakoon alaryhmiin kolmen eri taloudellisen toiminnon mukaan, joihin kuului ensisijainen tuonti (toiminto a) (ks. edellä 11 kohta). Lisäksi sekä toimivaltaiset kansalliset viranomaiset että komissio olivat tuolloin tarkistaneet nämä tiedot huolellisesti sekä tarpeen vaatiessa korjanneet niitä. Komission toiminnan osalta on muistutettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio antamansa tuomion 146 kohdassa todennut, että se "on

toimivaltaisten kansallisten viranomaisten ilmoittamissa tiedoissa olevia poikkeamia ja kahteen kertaan laskettuja määriä tarkastaessaan ja korjatessaan toiminut varovasti ja huolellisesti".

152 Näiden tarkastusten avulla ei tietenkään ole voitu poistaa kaikkia kahteen kertaan laskettuja määriä, ja syyt tähän on esitetty edellä mainitussa asiassa Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio annetun tuomion 147 kohdassa. On siis olemassa edelleen virhemarginaali erityisesti ensisijaisia tuonteja koskevien tietojen osalta. Asianosaiset ovat siten samaa mieltä siitä, että vuosina 1994–1996 A-luokan toimintoon a luokiteltujen tuontitodistusten avulla tuodut banaanimäärät olivat pienempiä kuin kyseisten toimijoiden ilmoittamat viitemäärät ja että virhemarginaalin suuruus on keskimäärin 11 prosentin tietämissä. On kuitenkin katsottava, että näistä puutteellisuuksista huolimatta kyseessä olevat tiedot antavat hyvän yleiskatsauksen banaanimarkkinoiden tilanteesta yhteisössä kyseessä olevan kauden aikana.

153 Kolmanneksi komissiota ei voida moittia siitä, että se on lukenut mukaan viitejaksoon vuoden 1994 huolimatta siitä, että kantajien kritisoimat erot vaikuttivat täysin kyseiseen vuoteen. Yhtäältä se ei olisi voinut ottaa viitekaudeksi vuosia 1995–1997, koska huolimatta sen ponnisteluista se ei ollut saanut eri jäsenvaltioilta luotettavia ja täydellisiä tietoja ensisijaisista tuonneista vuonna 1997. Tämä ilmenee vakuuttavasti komission väitteidensä tueksi esittämistä todisteista, jotka on mainittu edellä 135 kohdassa. Kantajat myöntävät vastauksessaan nimenomaisesti, etteivät toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ja komissio olleet tarkistaneet vuosien 1997 ja 1998 ensisijaisia tuonteja koskevia tietoja. Toisaalta ei olisi ollut asianmukaista valita ainoastaan kaksivuotiskautta eli vuosia 1995 ja 1996. Kuten komissio perustellusti toteaa, kolmivuotiskauden huomioon ottaminen antaa edustavamman kuvan banaanimarkkinoista, koska näillä markkinoilla rekisteröidyt heilahtelut vähenevät vuosittain. On vielä lisättävä, että vuosien 1993 ja 1999 järjestelmissä tuontitodis-

tukset jaettiin kolmivuotisen viitekauden aikana jo markkinoille saatettujen (vuoden 1993 järjestelmä) tai tosiasiallisesti tuotujen (vuoden 1999 järjestelmä) banaanimäärien mukaan.

154 Neljänneksi on todettava, että vuoden 2001 järjestelmä on tarkoitettu siirtymäkauden järjestelmäksi ja että saatavilla olevien ja jo aikaisemmin huolellisesti tarkistettujen tietojen huomioon ottaminen on mahdollistanut sen nopean täytäntöönpanon.

155 Viidenneksi vuosien 1994–1996 valitseminen viitekaudeksi on tapahtunut arkaluonteisten ja monimutkaisten kansainvälisten neuvottelujen yhteydessä, ja se on yksi niistä seikoista, joilla voidaan ratkaista yhtäältä yhteisön ja toisaalta Yhdysvaltojen ja Ecuadorin tasavallan välillä useita vuosia banaanialalla vallinneet erimielisyydet.

156 Siitä kantajien esittämästä arvostelusta, joka koskee perinteisten toimijoiden viitemäärien tarkistus- ja korjausmekanismin puuttumista asetuksessa N:o 896/2001, riittää, kun todetaan, että tällainen mekanismi ei lähtökohtaisesti ollut perusteltu vuoden 2001 järjestelmän yhteydessä, koska näiden määrien perustana olevat tiedot oli jo menneisyydessä huolellisesti tarkistettu ja tarpeen vaatiessa korjattu (ks. edellä 151 kohta). Tietysti oli olemassa tietty virhemarginaali, mutta se oli väistämätön ja se täytyi hyväksyä edellä 149–155 kohdassa esitetyistä syistä. On lisäksi epäselvää, olisivatko uudet tarkistukset olleet mahdollisia tai olisiko niiden avulla ainakaan huomattu merkittävää määrää epätarkkuuksia ilmoitetuissa tiedoissa, kun otetaan huomioon viitekauden alkamisesta kulunut aika ja se, ettei jäsenvaltioiden toimijoilla ollut velvollisuutta säilyttää vuosina 1994–1996 toteutettuja banaanien tuonteja koskevia asiakirjoja. Kuten edellä 103 kohdassa on jo todettu, jos ilmenisi, että nämä tiedot olisivat ilmeisen virheellisiä tai vilpillisiä,

komission tai toimivaltaisten kansallisten viranomaisten olisi joka tapauksessa tehtävä niihin välttämättömät muutokset, vaikkei asetuksessa N:o 896/2001 olekaan tätä koskevaa nimenomaista säännöstä.

157 Kaikista edellä esitetyistä näkemyksistä ilmenee, että komissio ei ole jättänyt ilmeisesti ja vakavasti ottamatta huomioon harkintavaltansa rajoja, kun se on antanut asetuksen N:o 896/2001. Tästä seuraa, ettei sitä voida syyttää lainvastaisesta toiminnasta, joka aiheuttaisi sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun.

158 Toiseksi asetuksen N:o 1121/2001 osalta on muistutettava, että se on annettu asetuksen N:o 896/2001 4 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 5 artiklan 1 ja 2 kohdan perusteella. Komissiolla on asetuksen N:o 896/2001 5 artiklan 2 kohdan nojalla velvollisuus vahvistaa mukautuskerroin, jos on olemassa ero saman asetuksen 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa mainittujen kunkin jäsenvaltion ilmoittamien kokonaisviitemäärien ja käytettävissä olevien tariffikiintiömäärien välillä. Sillä ei siis ole mitään harkintavaltaa mukautuskertoimen vahvistamisen tarpeen osalta eikä niiden määrien valinnassa, jotka on otettava tässä yhteydessä huomioon. Näin ollen asetuksen N:o 1121/2001 antamisen osalta pelkkä yhteisön oikeuteen kohdistuva rikkomus voi joka tapauksessa riittää sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun aikaansaamiseksi.

159 Se lainvastainen toiminta, josta kantajat syyttävät komissiota asetuksen N:o 1121/2001 osalta, perustuu näkemykseen siitä, että asetus N:o 896/2001 on lainvastainen, koska siinä säädetään, että perinteisten A/B-toimijoiden viitemäärien vahvistamiseksi on otettava huomioon tiedot, jotka koskevat niiden toteuttamia ensisijaisia tuonteja vuosina 1994–1996 ilman, että siinä säädettäisiin näiden tietojen tarkistus- tai korjaamismekanismista. Kuten edellä 145–157 kohdassa esitetyistä päätelmistä ilmenee, komissio ei kuitenkaan ole toiminut lainvastaisesti antaessaan

asetuksen N:o 896/2001. Tästä seuraa, että myöskään asetuksen N:o 1121/2001 osalta komissiota ei voida moittia mistään sellaisesta lainvastaisesta toiminnasta, joka saisi aikaan sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun.

160 Kun otetaan huomioon kaikki edellä esitetyt seikat, vahingonkorvausvaatimukset on hylättävä perusteettomina ilman, että olisi tarpeen tutkia muita edellytyksiä sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun syntymiselle.

161 Toissijaisesti voidaan kuitenkin todeta, että kantajat eivät näytä riittävästi toteen sen vahingon olemassaoloa ja laajuutta, jonka ne väittävät niille aiheutuneen.

162 Ensinnäkin sen vahingon osalta, joka muodostuu siitä, että kantajat ovat menettäneet oikeuden tiettyjen banaanimäärien tuontiin vuonna 2001, on esitettävä useita kriittisiä huomautuksia yhtäältä siitä tavasta, jolla ne yrittävät osoittaa sen todella syntyneen ja toisaalta tavasta, jolla ne laskevat sen.

163 Kantajat väittävät ensinnäkin, että jos perinteisten A/B-toimijoiden viitemäärä olisi vahvistettu oikeiden tietojen perusteella, tähän viitemäärään sovellettavaksi mukautuskertoimeksi ei olisi vahvistettu 1,07883 vaan 1,3327. Ne arvioivat menettäneensä banaanien "tuontioikeuksia" saman verran, kuin mikä oli ero sen määrän, joka saadaan soveltamalla niiden vastaaviin viitemääriin eli niiden vuosina 1994–1996 toteuttamien ensisijaisten banaanituontien keskimäärään kerrointa 1,3327 ja sen määrän välillä, joka saadaan sovellettaessa samaan viitemäärään kerrointa 1,07883.

164 Vaikka oletettaisiinkin, että kantajien esittämät luvut ja laskelmat pitäisivät paikkansa, se, että ne ovat saaneet yksilöllisen viitemäärän, joka on pienempi kuin se, jonka ne olisivat voineet saada suurempaa mukautuskerrointa sovellettaessa, ei merkitse välttämättä sitä, että niille on syntynyt vastaava vahinko. On todettava, että viitemäärä ei itsessään edusta oikeutta tuoda banaaneja, vaan se muodostaa ainoastaan viiteperustan myöhemmille toiminnoille, toisin sanoen erityisesti tuontitodistusten hakemiselle ja myöntämiselle. Toimija ei välttämättä hae sille myönnettyä kokonaisviitemäärää vastaavia tuontitodistuksia. Kuten komissio on perustellusti todennut, lisäksi edellytetään, että sillä on riittävä määrä banaaneja tuotaviksi näiden todistusten avulla ja kohtuulliset näkymät saada ne myydyksi yhteisössä. Nyt esillä olevassa asiassa kantajat eivät ole antaneet mitään tämänsuuntaisia viitteitä. Sen, että nämä vahingot ovat todella syntyneet, yksityiskohtaisempi selvittäminen on sitäkin tärkeämpää, koska kyseessä olevan kauden osalta (eli vuoden 2001 jälkimmäinen puolisko) asetuksella N:o 1121/2001 vahvistettu mukautuskerroin oli positiivinen. Toisin sanoen kantajille myönnetty yksilöllinen viitemäärä on tosiasiassa osoittautunut suuremmaksi kuin niiden viitekautena toteuttamat ensisijaiset tuonnit. Kun otetaan huomioon mukautuskerroin, jonka soveltamista ne vaativat, niiden yksilöllinen viitemäärä on jopa huomattavasti korkeampi.

165 On lisäksi todettava, että asetuksen N:o 896/2001 14 artiklan 2 kohdan mukaan "kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen osalta voidaan säätää, että toimijan jättämät todistushakemukset saavat yhdessä koskea enintään tiettyä prosenttiosuutta tapauksen mukaan joko 5 artiklan mukaisesti vahvistetusta viitemäärästä tai 9 artiklan 3 kohdan mukaisesti vahvistetusta vuosittaisesta määrästä".

166 Toiseksi kantajien esitys on täysin epäluotettava ja epätarkka, kun ne laskevat vahinkoa, joka koostuu tiettyjen banaanimäärien tuontioikeuden menettämisestä vuonna 2001. Ne ovat vastauksessaan myöntäneet, että ne olivat jättäneet ottamatta

huomioon Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa vuonna 1994 toteutetut tuonnit ja että ne olivat siis yliarvioineet suuresti kanteessaan mainitsemansa keskimääräisen virhemarginaalin. Se on näin ollen 30,4 prosentin sijaan 13,6 prosenttia. Vastauksessaan ne esittävät, että niille syntyneiden vahinkojen laskemisessa käytetään komission välitoimimenettelyssä ehdottamaa "11,24 prosentin laskukantaa" ja että ne ajankohtaistavat niiden välitoimihakemukseen sisältyneitä tietoja. Tämän jälkeen kantajat myöntävät vastauksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen (ks. edellä 49 kohta), että ne olivat laskelmissaan jättäneet ottamatta huomioon asetuksen N:o 896/2001 28 artiklan 2 kohdan säännökset ja että niiden kanteessa mainitsemat luvut koskevat koko vuotta 2001, kun taas asetusta N:o 896/2001 sovellettiin vasta tämän vuoden toisesta puoliskosta lähtien. Näin ollen ne soveltavat tässä säännöksessä säädettyä kerrointa 0,4454 banaanimääriin, joita koskevan tuontioikeuden ne väittävät kanteessaan puuttuneen, ja ne päätyvät siten Comafrican osalta — — tonniin ja Dolen osalta — — tonniin. Sen lisäksi, että tältä osin on jälleen kerran kyseessä niiden vaatimusten merkittävä vähentäminen, on todettava, että kantajat perustavat uudet laskelmansa vuotta 1994 koskeviin tietoihin, joiden ne kuitenkin vastauksessaan myöntävät olleen suuresti yliarvioituja. Toisin sanoen sen lisäksi, ettei ole mahdollista määritellä varmasti, mikä on kantajien loppujen lopuksi ehdottama laskentaperusta, se perustuu joka tapauksessa epätarkkoihin lukuihin.

167 Toiseksi väitetyn vahingon toisesta ja kolmannesta tekijästä, jotka muodostuvat "menetettyjä määriä koskevien tulevien oikeuksien" menettämisestä ja kantajien markkinaosuuden pienenemisestä, on todettava, että kantajat esittävät ne ainoastaan erittäin epämääräisesti ilmoittamatta selvästi, mitkä ovat ne seikat, joiden perusteella voidaan arvioida niiden luonnetta ja laajuutta, ja täsmentämättä niitä kriteerejä, joiden perusteella ne olisi laskettava.

168 Tästä seuraa, että sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun syntymistä koskevan toisen edellytyksen täyttymistä ei myöskään ole näytetty toteen. Myös tästä syystä vahingonkorvausvaatimukset on hylättävä perusteettomina.

Prosessinjohtotoimia koskeva vaatimus

169 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehottaa komissiota prosessinjohtotoimina

— vahvistamaan, että kantajat kuuluvat liitteessä 7 mainittujen neljän toimijan joukkoon

— antamaan tietoja tuontitodistusten käyttämisestä vuosina 1994–1996, tosiasiallisia tuonteja koskevista luvuista ja tavasta, jolla se on päätynyt arvioonsa hakemusten liian suuresta määrästä.

170 Komissio vastustaa tätä vaatimusta.

171 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei kantajien esittämää prosessinjohtotoimia koskevaa vaatimusta ole tarpeen hyväksyä, koska asiakirja-aineistoon sisältyvät seikat ja istunnossa annetut selitykset ovat riittäviä, jotta se voi ratkaista nyt esillä olevan asian.

172 Kaikki edellä esitetyt seikat huomioon ottaen kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

173 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian ja komissio on vaatinut, että ne velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantajat on määrättävä vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja heidät on velvoitettava tämän lisäksi korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelyssä aiheutuneet kulut mukaan lukien.

174 Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen kohdan mukaisesti.

175 Simba vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan kolmannen kohdan mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kumoamisvaatimukset jätetään tutkimatta.

2) Vahingonkorvausvaatimukset hylätään perusteettomina.

3) Kantajat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan komissiolle pääasiassa ja välitoimimenettelyssä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

4) Väliintulijat vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä helmikuuta 2005.

H. Jung

kirjaaja

P. Lindh

viidennen jaoston puheenjohtaja